
MARIUS TRIPON

**DESPRE PENTICOSTALI ȘI
„MINUNEA DINĂUNTRU”**

MARIUS TRIPON

**DESPRE PENTICOSTALI ȘI
„MINUNEA DINĂUNTRU”**

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România
Str. Cuza Vodă nr. 29
410097 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2016 S.P.M.C.R.
Toate drepturile rezervate.
Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate
din Biblia, versiunea Cornilescu.

Editare: *Cornelia Costi, Daniela Rogoian*
Tehnoredactare: *Cornelia Costi*
Coperta: *Marius Tripon*

În linii mari, am putea spune despre creștinii penti-
costali că sunt acei creștini care cred că Duhul Sfânt
lucrează pe pământ între oameni și prin oameni
astăzi, întocmai cum a lucrat la începutul primei ere creș-
tine, începând din ziua Cincizecimii. Pentru că statisticile
spun că unul din patru creștini de pe pământ se declară
a fi penticostal, putem spune că numărul lor este semni-
ficativ de mare. În lumea religioasă, penticostalii, pe
lângă că sunt priviți a fi cam gălăgioși, sunt o mișcare de
reînnoire și întoarcere la învățătura apostolilor, este o
mișcare creștină născută la începutul secolului 20 din
mișcarea protestantă. Ei folosesc un nume care îi identi-
fică pe cei care cred că coborârea Duhului Sfânt în ziua
Cincizecimii, acum două mii de ani în Ierusalim, la sărbă-
toarea evreiască a săptămânilor-Șavuot (Leviticul 23:15),
este o experiență care poate avea loc și astăzi, în viața
fiecărui credincios care Îl caută pe Dumnezeu după
Scripturi și va continua până la revenirea Domnului Isus.
Ziua Cincizecimii, care corespunde și cu sărbătoarea dării
Legii pe Sinai, este numită uneori ziua nașterii Bisericii

lui Dumnezeu, dar am putea spune că și înainte de aceea zi ea deja exista, într-un mod embrionar, datorită lucrării făcute de Domnul Isus. Dacă Cincizecimea a fost ploaia timpurie, pentru că în Israel sunt două sezoane de recoltă, am putea spune că revărsarea Duhului Sfânt în vremea de pe urmă este ploaia cea târzie.

Pe vremea când Mântuitorul umbla pe pământ, grupările religioase foloseau nume de partide (Fapte 23:9; 24:14; 26:5), dar astăzi, când separările creștine se numără cu zecile de mii, ca să se deosebească diferitele culori de creștinism, se folosește numele de denominațiune, deși acest cuvânt parcă încurajează ideea de „duh de partidă”. Ideal ar fi să existe doar un singur fel de creștinism, dar când a găsit prilejul să stăpânește, după vorba latină care spune „divide et impera” (dezbină și stăpânește), omul a împărțit lumea creștină. Nu doar în zilele noastre, ci chiar de la început, gruparea celor care cred că Isus este Mesia și propovăduiesc o evanghelie întreagă a lui Isus Hristos a fost numită o partidă care stârnește împotrivire (Fapte 28:22) pentru că provoacă întunericul și-l biruiește (Matei 16:18).

Penticostalii nu sunt atât de mult o religie, ci o categorie de creștini care vine într-o sumedenie de nuanțe, de aceea, dacă nuanța acestei prezentări de penticostali nu identifică exact pe cineva cu o dragoste care nu vă judecă, vă spun că este bine să ne bucurăm de lucrurile care ne unesc, iar în celelalte ne va lumina Dumnezeu.

„... Și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință. Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel” (Filipeni 3:15b, 16).

Dacă i-am întreba pe cei care țin statisticile cu privire la diferitele denominațiuni de pe pământ, ne-ar spune că la ora actuală în lume există peste cinci sute de milioane de penticostali. Această carte va încerca să expună puțin din Împărăția luminii guvernată prin Duhul Sfânt și puterea măreață a lui Dumnezeu de a salva, cât și din lumea întunericului, prezentând doar câteva dintre felurile în care lucrează întunericul, ca să știm ce puteri sunt la lucru dincolo de ce văd ochii noștri acum.

Am călătorit mult pe întreg pământul și am vizitat multe locașuri de închinare, dar, cu tristețe, trebuie să admit și să fiu de acord cu ce a spus un om al lui Dumnezeu, care se numea John Wesley, când a spus că Biserica a ajuns ca un cadavru frumos îmbrăcat și cu măiestrie machiat care, însă, nu are viață. Această descriere se potrivește oricărei grupări de oameni sau biserici în care nu participă Duhul Sfânt și poate nici nu este tolerată lucrarea Duhului Sfânt. Sunt biserici care, în inerția unei istorii religioase, stau înrădăcinate în datini și reguli omenești fără nicio valoare înaintea lui Dumnezeu, care țin ca într-o temniță sufletele unei mari mulțimi de oameni. Degeaba sanctuarul costă sume enorme de bani și degeaba este decorat cu picturi reprezentând sfinți și în-

geri bucălați dacă acolo nu este Dumnezeu prezent ca să vorbească, să asculte și să mântuiască.

Cartea aceasta își propune să spună câteva cuvinte despre „minunea dinăuntru” adică despre Dumnezeu Duhul Sfânt înăuntrul omului născut din nou, fără de care urmarea oricărei religii sau credințe este o pierdere de timp. Bisericele evanghelice sunt cunoscute, de obicei, fie pentru „lucrarea Duhului Sfânt” fie pentru că sunt tari în „Cuvânt”, când, de fapt, este nevoie să existe o deplină armonie între cele două pentru că numai atunci când intră „Cuvântul” în inimă poate lucra și se poate manifesta Duhul Sfânt, cum vrea Dumnezeu. Cuvântul și lucrarea nestingerită a Duhului Sfânt produc minunea dinăuntru omului. Una fără cealaltă deschide drumul spre rătăcire și, într-o vreme când Biserica Domnului Isus este atacată de puterea întunericului mai mult ca niciodată, pentru că a rămas puțin timp, trebuie să căutăm această balanță delicată.

Înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu este ca un instrument de măsurare a credinței celor care caută adevărul fără prejudici. „Cei răi”, adică cei care au motive greșite de a citi Scripturile, Dumnezeu a spus prin proorocul Daniel că: „Nu vor pricepe” (Daniel 12:10; Efeseni 3:18). După cum Iosua a fost înșelat de gabaoniți (Iosua 9:3-15) și noi trebuie să știm că lucrurile nu sunt întotdeauna ce apar a fi la suprafață, de aceea, depinzând de ineranța Cuvântului Sfânt și de cârmuirea Duhului Sfânt

(Galateni 5:16), trebuie să avem grijă să nu fim înșelați de cineva și să ajungem la o destinație de nedorit. Astăzi nu este ca și în trecut când laicii, adică cei din popor, nu aveau voie să atingă Scriptura, pentru că astăzi, în majoritatea țărilor (excepție țările islamice), a studia Cuvântul Scripturii este libertatea fiecărui om care dorește să afle adevărul despre mântuire și veșnicia ei.

Dacă cele șapte biserici din Apocalipsa au fost surprinse de raportul și rezultatul verificării făcute de Domnul Isus, oare noi, care suntem înconjurați de atâtea doctrine creștine, am fi surprinși de raportul bisericii din care facem parte? Dacă nu suntem dintre aceia care spun că Isus Hristos nu este astăzi la fel (Evrei 13:8) ca și în Biserica primară, iar prin pocăință am fost născuți din nou, care este „minunea dinăuntru”, ne putem măsura înălțimea sau pipernicia spirituală privind la porunca dată de Domnul Isus ucenicilor Lui: „Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii...” (Matei 10:8). Putem privi la semnele pe care Domnul Isus a spus că îi vor însoți pe cei care vor crede în El (Marcu 16:17, 18), ca apoi să le căutăm în noi și în rândul acelorora cu care frecventăm Casa de rugăciune.

Ucenicii care au primit umplerea cu Duhul Sfânt în odaia de sus au ascultat și acceptat misiunea aceasta specifică a manifestării puterii lui Dumnezeu prin împuțernicirea venită de sus, iar prin ei Dumnezeu a făcut minuni nemaipomenite (Fapte 19:11). Pentru că Duhul Sfânt

era revărsat peste ei puteau să demonstreze aceste manifestări ale puterii Sfântului Duh ca și cum puterea era într-o magazie în sufletul lor; ca într-un depozit de putere în continuă legătură cu Dumnezeu, sursa a tot ce este bun. „Atunci Petru i-a zis: «Argint și aur n-am; dar ce am îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!»” (Fapte 3:6). Reiese clar din cuvintele lui Petru că a vorbit din siguranța unei credințe prin care spunea că în el era acea putere de vindecare (1 Corinteni 12:9). Nu a spus că trebuie să facă demersuri, ci pentru că avea o comunicare directă cu Cerul s-a simțit autorizat în acel moment să dea ceea ce a promis când a spus: „îți dau!”. Acțiunea lui Petru și a lui Ioan în acea zi este un exemplu și o dovadă a ceea ce înseamnă să bei din Dumnezeu până ești plin. Când bei din Dumnezeu din tine curg râuri de apă vie și urmările acestui fapt se răsfrâng peste fiecare aspect al vieții de creștin (Ioan 7:38).

În zilele noastre, într-o oarecare măsură, Biserica celor întâi născuți (Evrei 12:23) a învățat să se roage pentru bolnavi, dar nu toți au învățat ce este necesar pentru ca prin ei Dumnezeu să poată vindeca, cum au făcut primii ucenici. Duhul lui Dumnezeu care L-a înviat pe Isus Hristos din morți (Romani 8:11) este și în credinciosul născut din nou care își păstrează inima curată (Proverbe 4:23), dar aceste taine despre cum putem fi plini de Duhul Sfânt, ca să putem îndeplini voia lui Dumnezeu, trebuie căutate. Peste taine nu dai doar din întâmplare, ci ele sunt

revelate după măsura foamei după Dumnezeu care este în sufletul credincios. Cine cere capătă (Matei 7:7), dar primești numai atât cât Dumnezeu vede că vei păstra cu o gelozie sfântă. Când eram copil am auzit povestea pisicii care privea la șunca atârnată în camera de alimente și pentru că nu putea ajunge la ea a spus: „Aaaa, nu-mi trebuie!”. Este exact atitudinea multora care se numesc creștini pentru că, refuzând să depună un efort în a căuta tot ce are Dumnezeu pentru ei, se mulțumesc cu minimum sau cu ce le spune cineva care vrea să aibă control asupra vieții lor.

Un penticostal este un creștin evanghelic înlăuntrul căruia a avut loc o minune; este un suflet născut din nou care crede că Duhul Sfânt, locuiește în el. „Și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14:17). După măsura credinței (Romani 12:6), în viața fiecărui credincios, Duhul Sfânt își face lucrarea pentru a proslăvi pe Fiul, aducând în viața noastră din ce este a lui Dumnezeu (Ioan 16:14). Există chiar și o plinătate a Duhului Sfânt care se manifestă nu doar prin punerea mâinilor sau rugăciuni rostite, ci se manifestă chiar și în afară ca o umbră a persoanei care este plină de Duhul Sfânt.

Umbra nu este ceva fizic și totuși umbra lui Petru vindeca bolnavii. Basmalele și probabil șorturile cu care a lucrat Pavel la facerea corturilor puse peste cei bolnavi

îi vindeca, prin credința în Domnul Isus. Duhul Sfânt a umbrat pe fecioara Maria ca să zămislească pe Pruncul Isus, iar Psalmii spun că Cel Atotputernic are o umbră la care te poți odihni (Psalmul 91:1). Vorbim de o dimensiune spirituală mult superioară vieții de creștin nominal; vorbim despre o plinătate a Duhului Sfânt care se revarsă aducând binecuvântare peste cei din afară, dar totul începe prin pocăință și naștere din nou (1 Corinteni 5:7), legământ cu Domnul, sfințire și fapte în neprihănire.

Această putere, ce se manifestă fără o atingere, explică poate de ce oamenii care au venit să-L prindă pe Domnul Isus în grădină au căzut la pământ (Ioan 18:6). Aceasta explică de ce uneori, în timpul cuvântărilor oamenilor lui Dumnezeu, unii cădeau fără puterea de a se mai ridica în picioare. În acest fel s-a întâmplat când, în prezența unor persoane ca și Kathryn Kuhlman (anii 70) sau Charles Finney (secolul 18), oamenii nu au avut încotro, ci au trebuit să se lase la pământ sau chiar să cadă, fiind copleșiți de o putere căreia nu i se puteau împotrivi. După un serviciu de evanghelizare și minuni, Kathryn Kuhlman (43 de ani de minuni), ca să evite aglomerația de la ieșirea din sala hotelului unde era publicul, a ieșit prin spate trecând prin bucătăria mare a hotelului. Când a intrat în bucătărie toți bucătarii au căzut la pământ fără puterea de a se mai ridica în picioare. Aceasta explică de ce, când predica John Wesley (secolul 17), li se spunea oamenilor să nu se urce în pomi când vorbește el ca să nu

cadă, pentru că puterea Duhului Sfânt venea peste poporul care asculta. Majoritatea, poate, am văzut că există astăzi „împingeri cam forțate” ale unora care fac să fie vorbiți de rău cei care se roagă pentru alții.

Am văzut și oameni ai lui Dumnezeu atingându-i pe cei pentru care se rugau, nu ca să-i facă să cadă, ci ca să provoace manifestarea unui duh străin despre care avea cunoștință că este în acea persoană, ca apoi să-l scoată afară. Sângele Domnului Isus a plătit plata pentru păcatul nostru și ne protejează în continuare, dar ungera de sus este cea care ne face să avansăm în teritoriul inamicului ca să câștigăm suflete pentru Hristos și să aducem eliberare sufletelor apăsate de cel viclean. Cei care nu cred că Dumnezeu poate alege să facă minuni și astăzi au la îndemână internetul cu ajutorul căruia pot cerceta viața unor oameni folosiți de Dumnezeu pentru vindecare și eliberare. Amintesc câteva dintre aceste nume, despre care cineva spunea că sunt generalii lui Dumnezeu, înzestrați cu putere deosebită, îmbrăcați cu mantaua puterii Duhului Sfânt: Lester Sumrall, William Brown, A.A. Allen, Smith Wigglesworth, Oral Roberts, Kathrin Kuhlman, Jack Coe, William Braham, Nathan Morris. Tehnologia zilelor noastre face posibilă studierea vieților acestor oameni și aceia care doresc să crească în credință ar fi bine să facă acest lucru. Acum vreo o sută de ani a trăit un om al lui Dumnezeu cu numele John G. Lake care, în cinci ani, a înregistrat peste o sută de mii de

vindecări, pe lângă faptul că a plantat 6250 de biserici în Africa de Sud (1901) și a ridicat acolo, în cinci ani, 1250 de predicatori ai Evangheliei.

În anul 1915 a deschis în orașul Spokane, statul Washington (SUA), o „școală de vindecare” numită „Spokane Divine Healing Institute” unde, după ce îi învăța pe studenți Scriptura, ca examen final, îi trimitea la o adresă unde erau bolnavi și nu așteptau școala până când nu aveau dovezi temeinice că bolnavii s-au vindecat. În acea vreme, conform publicației „The American Journal of Health”, ediție publicată în septembrie 1920, orașul Spokane a devenit cel mai sănătos oraș din America. John G. Lake a făcut o demonstrație științifică în care, sub lentila microscopului, cu doctorii de față, a luat microbi în palmă și microbii au murit. El a spus: „Boala este o mică doză de moarte, dar legea vieții din Isus este viață”.

Într-un caz deosebit, după ce s-a rugat pentru mari mulțimi de oameni în Africa, fiind epuizat fizic, s-a rugat în dreptul unei pietre mari și a spus celor bolnavi să se atingă de acea piatră și, în acea zi, oamenii care s-au atins de acea piatră au fost vindecați. Oare putea cineva să spună în acea vreme că Dumnezeu nu mai face minuni și că minunile au fost doar pentru prima eră creștină?

Un om al lui Dumnezeu, David Hogan, care încă este în viață, prin credința în Domnul Isus, pe baza Cuvântului Sfânt și prin puterea lui Dumnezeu, a înviat

o mulțime de oameni (Fapte 26:8). Misiunea lui conduce peste 4000 de biserici în care s-au înregistrat sute de învieri din morți și vindecări. Unul dintre scopurile acestei cărți este ca, într-o vreme când cei mai mulți acceptă ca fiind normal să fii apăsător de cel rău prin boală și atacat de duhuri necurate, prin credință puternică și dragoste pentru cei care suferă, Duhul Sfânt să provoace suferințele celor care vor citi aceste rânduri și care vor să caute căile Domnului și să se pună la dispoziția Lui, așa cum au făcut oamenii amintiți mai sus. Pentru aceasta este nevoie de oameni plini de Duhul Sfânt, plini de cunoștința Scripturii, care știu ce înseamnă „lepădare de sine”, vrăjmași ai lăcomiei, oameni care știu să se smerească și să dea lui Dumnezeu toată slava pentru ceea ce El alege să facă prin slujitorii Lui. Scopul cel mai înalt al creștinului nu este vindecarea fizică, pentru cei care suferă de diferite boli, ci mântuirea, însă este bine să ținem seama de faptul că, prin mărturia dovezilor puterii lui Dumnezeu, arătată prin minuni, mulți cred în Isus Hristos și ajung să primească darul mântuirii.

Leslie Sumrall, care la 17 ani a fost vindecat de tuberculoză, a devenit un om al lui Dumnezeu (peste 20 de învieri înregistrate) și după un timp de experiență cu puterea vindecătoare a lui Dumnezeu a fost trimis de Dumnezeu în Manila unde, în închisoare, era o tânără de 17 ani posedată de duhuri necurate. Fără o educație deosebită, tânăra scria perfect în limba latină și avea o

putere fizică astfel încât șase oameni abia puteau să o țină. Erau așa de puternice aceste duhuri încât, când prin gura ei rosteau blestemul, ca o sentință că cineva va muri, acea persoană murea (Clavita 1950). A blestemat doctorul șef și într-o zi a murit, a blestemat directorul închisorii și în patru zile a murit. Până și poliția era înfricoșată de puterea ei. Sumrall, cu putere și trimitere de la Dumnezeu, s-a dus acolo și a eliberat-o în Numele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Când guvernauții au văzut minunea i-au oferit orice și-ar fi dorit, iar Sumrall a cerut dreptul să predice Evanghelia în oraș. O sută cincizeci de mii de oameni s-au întors la Domnul Isus în acea vreme, într-o lume infestată de duhuri necurate și practici oculte, pentru că oamenii au văzut puterea lui Dumnezeu la lucru. Iată adevăratul folos al minunilor!

Lumea creștină este plină de teologi, dar suntem în mare lipsă de oameni ai credinței prin care Dumnezeu să facă minuni, iar apoi să fie dovedite ca fiind autentice. Sodoma a avut ca mijlocitor pe Avraam, dar din spusele Domnului Isus reiese că ei aveau nevoie de cineva prin care Dumnezeu să facă minuni ca să se trezească acea cetate și să caute pe Dumnezeu pocăindu-se. Vorbind despre cetățile păcătoase, Domnul Isus a spus că, în cazul în care ele ar fi văzut minunile pe care le-au văzut cetățile necredincioase prin care El a trecut, pe care le-a muștrat, cetățile acelea ar fi rămas în picioare (Matei 11:20-24). Din cuvintele Domnului reiese clar că Tir, Sidon și Sodoma

ar fi avut de beneficiat enorm dacă ar fi văzut minunile pe care le-au văzut cetățile Horazin și Betsaida.

Dumnezeu caută lucrători și astăzi, dar se pare că oamenii care trăiesc cu lepădare de ei înșiși și cu o inimă care simte cu cei în suferință sunt greu de găsit, dar sunt destul de ușor de găsit aceia care spun că Dumnezeu nu mai face astăzi minuni. Chiar dacă metodele și legămintele sunt diferite, adevărul este că Dumnezeu nu s-a schimbat în bunătate și în dorința de a face bine. „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb; de aceea, voi, copiii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți” (Maleahi 3:6). Scriptura ne învață că El vrea să vadă mijlocitori (Isaia 59:16) și vrea să ne vorbească despre dorințele Lui bune pentru cei din jurul nostru (Numeri 11:17; Mica 7:15).

Când un creștin se plânge că Dumnezeu nu-i vorbește, iar Scriptura pentru el este o carte închisă toată săptămâna, este ca și cum te-ai plânge că nu te sună nimeni când tu ții telefonul închis. Ca să-ți vorbească această Carte, trebuie să o citești cu dorința sinceră de a fi învățat, flămând după neprihănire, însetat de dorința de a fi pe placul Domnului. Este bine să citești, de exemplu, Psalmii până când, în ce citești, auzi cuvintele tale, ca apoi să stai înaintea Lui cu acel cuvânt. Cuvântul lui Dumnezeu are putere și astăzi la fel ca și în ziua când a fost rostit și dat nouă, oamenilor, de către Dumnezeu. Un singur verset: „Și cel neprihănit va trăi prin credință...” (Evrei 10:38) a schimbat viața unui călugăr pe nume

Luther care, prin puterea Duhului Sfânt în viața lui, a început să protesteze împotriva ereziilor papale (1521), ca mai apoi să aibă loc în lume o reformă a credinței creștine care a pus Scriptura în mâna poporului. „Un cuvânt” poate schimba și viața ta ca Duhul Sfânt să producă o trezire spirituală acolo unde locuiești.

Scopul mesajului din această carte nu este să acuze delăsarea, într-un fel sau altul, a unei credințe sau denominațiuni religioase sau să determine pe cineva să accepte o credință, ci acest mesaj are scopul să stârneasă dorul în inimile cucerite de dragostea lui Dumnezeu ca să se lupte să îndeplinească acele condiții necesare ca Duhul Sfânt să lucreze cum a lucrat cu primii creștini. Dacă nu vrem să facem o astfel de cucerire în lumea ce zace în beznă, trebuie, în lașitatea delăsării și în rușinea neputinței, să admitem că nu vrem să urcăm mai mult de două sau trei trepte în cunoșterea lui Dumnezeu, când, de fapt, sunt multe trepte de urcat în fața fiecăruia dintre noi. Adică, nu trebuie să ne mulțumim doar cu nașterea din nou, „minunea dinăuntru”, pe care o face Duhul Sfânt, și nici măcar cu vorbirea în limbi sau manifestarea darului prorociei, ci trebuie urcat mai sus spre darurile Duhului Sfânt, pentru ca Dumnezeul nostru să fie cunoscut ca un Dumnezeu care face minuni și vindecări și astăzi.

„... Eu sunt Domnul care te vindecă” (Exod 15:26). Dacă suntem de acord că Dumnezeu nu s-a schimbat în

secolele recente, deși minunile sunt extrem de rare la numărul mare de creștini care spun că ei cred în puterea Duhului Sfânt, înseamnă că noi oamenii ne-am schimbat. A spune că Domnul Isus a făcut minuni doar atunci când era pe pământ tămăduind orice fel de boală, uneori doar prin atingerea de poala hainei Lui (Marcu 6:56), și numai prin cei care au devenit primii credincioși ai Lui, nu are niciun suport în Scriptură.

Prea multe modificări omenești asupra interpretării Cuvântului ne-au adus la un stadiu de răceală ceremonioasă, la un formalism fără putere, în timp ce o lume subjugată de Satana parcă urlă după lucrurile pe care Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi să le facă. „Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Cea mai importantă lucrare pe care o putem face este să vestim Evanghelia ca oamenii să fie mântuiți prin credința în jertfa înlocuitoare a Domnului Isus, dar trebuie să admitem că am avea mult mai mult succes în a face aceasta dacă oamenii ar vedea minunile care nu pot fi tăgăduite, făcute de puterea Duhului Sfânt. Sunt destul de sigur că, dacă mai mulți credincioși s-ar conforma cerințelor Împărăției lui Dumnezeu și prin ei Dumnezeu ar lucra cu putere, mult mai multe suflete ar fi salvate de la pierzarea veșnică.

Dumnezeu poate să întărească mărturia credincioșilor și astăzi prin semne și minuni ca în trecut. „În

timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!” (Evrei 2:4). Așa cum noi oamenii avem o fișă medicală sau de muncă și Dumnezeu are o „fișă” a felului în care lucrează dând mântuire și făcând minuni. Cunoscând felul în care lucrează Dumnezeu trebuie să devenim acei oameni prin care alege El să lucreze.

Vestirea întregă a Evangheliei nu stă doar în cuvinte, ci și în puterea demonstrată a Duhului Sfânt. Într-adevăr, nu toți sunt făcători de minuni (1 Corinteni 12:29), dar dacă spune „nu toți” înseamnă că unii sunt chemați la aceasta (1 Corinteni 12:10). Este nevoie de omul care se așază acolo unde Dumnezeu binecuvântează și folosește în acest fel. „Caut printre ei un om care să înalțe un zid, și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc, dar nu găsesc nici-unul!” (Ezechiel 22:30). Nu ai vrea să fii tu acel om? Ai fi tu gata să plătești prețul ascultării de El, oricare ar fi acesta? „Dar aceia din popor, care vor cunoaște pe Dumnezeul lor, vor rămâne tari și vor face mari isprăvi” (Daniel 11:32).

Este nevoie de un suflet mereu flămând după mai mult din Dumnezeu, care caută și alege să îndeplinească condițiile în care Dumnezeu dă acest fel de daruri ale Duhului Sfânt. Acest neajuns, al lipsei de putere în Duhul Sfânt din vremea de astăzi, explică în parte eficiența noastră slabă ca și credincioși în a câștiga suflete la

mântuire (Proverbe 11:30). Majoritatea oamenilor care se pocăiesc sunt schimbați și primesc „viața” din Dumnezeu în duhul lor fără viață (Efeseni 2:1), îndeajuns ca să fie mântuiți, dar nu destul ca să vadă puterea Împărăției lui Dumnezeu manifestată cu semne și minuni. Pentru cel flămând după Dumnezeu nu este îndeajuns să știe cum a lucrat sau cum lucrează Dumnezeu în anumite locuri de pe pământ, ci vrea să vadă el puterea Lui lucrând spre binele celor care au nevoie de atingerea lui Dumnezeu.

Despre Domnul Isus, Nicodim a spus că știe că este un învățător de la Dumnezeu din cauza minunilor pe care Domnul Isus le-a făcut (Ioan 3:1-6), dar pe noi cred că ne numesc oamenii mult prea repede învățători de la Dumnezeu când nu numai că nu ne însoțesc minunile, ci, în cazul unora, nici măcar nu credem în ele. Dacă în vremea Vechiului Testament au fost oameni care au putut să spună: „... și-ți voi spune tot ce se petrece în inima ta” (1 Samuel 9:19) sau „... și-ți voi face cunoscut cuvântul lui Dumnezeu” (1 Samuel 9:27), și astăzi, când Duhul Sfânt, trimis de Tatăl, cârmuiește și pregătește Biserica lui Dumnezeu pe pământ, trebuie să existe astfel de oameni sfinți, de care Dumnezeu să se folosească pentru a întări lucrarea de evanghelizare și pentru a întări și cârmui Biserica.

Înaintea de toate, ca și creștini, trebuie să știm că suntem chemați la a fi niște „închinători” care recunosc

dependența de Dumnezeu și găsesc plăcere în a da slavă lui Dumnezeu. Cheia pentru a intra în prezența Domnului este rugăciunea unui suflet care se păzește de păcat, flămând după mai mult din Dumnezeu; proslăvirea lui Dumnezeu; cugetarea la bunătatea Lui pe care a arătat-o față de oameni prin faptul că a acceptat un Înlocuitor și L-a dat pe Fiul Său la moarte pentru noi. Cei care-i au ca idoli pe cântăreții de muzică din lume, caută de multe ori să semene cu ei îmbrăcându-se ca ei, folosind lucrurile și cuvintele folosite de aceștia, pe când copiii Domnului caută să învețe tot mai mult despre Domnul ca să-I semene Lui.

Foamea firească a trupului dispare după ce mănânci, atunci când ești sătul, dar foamea spirituală pare să crească, chiar dacă ești „plin”. De când Dumnezeu, prin sacrificiul de la Golgota, a schimbat ziua de închinare din sâmbăta în „fiecare zi” (pe care a făcut-o El ca să ne „bucurăm și să ne veselim în ea”), putem avea experiența închinării în duh și adevăr în fiecare zi. Când nu te mulțumești cu rutina bisericească, care nu pune accent pe lucrarea Duhului Sfânt sau chiar o evită, și vii înaintea Lui știind că ți-ai păzit inima de orice virus și infecție a păcatului, poți să te aștepti să simți cercetarea și prezența Lui. Această stare ne dă o idee despre ce va fi în veșnicie cu El. Mintea neînnoită este vrăjmașă cu Dumnezeu până când, auzind glasul Evangheliei, se trezește la o stare de luciditate spirituală, văzându-și

nevoia de iertare și, cerând îndurarea lui Dumnezeu, să primească iertare, devenind astfel o făptură nouă în Hristos (1 Corinteni 5:7).

Este minunea pe care o face Dumnezeu prin Duhul Sfânt înlăuntrul nostru. Poți să citești sau să auzi multe despre nașterea de sus, dar până când nu o experimentezi, ca să poți spune că simți că ești schimbat, nu poți să înțelegi pe deplin această experiență pentru că este o lucrare tainică asemănată de Domnul Isus cu mișcarea vântului pe care nu o vezi, dar o simți. „Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8). Simți că nu mai vrei să păcătuiești, că ai o foame după ce are Dumnezeu și această stare nu poate fi descrisă pe deplin pentru că ea trebuie trăită. Vântul acesta Sfânt, despre care a vorbit Domnul Isus și care o dată s-a prezentat în chip de Porumbel, parcă formează un loc secret în inima celui care se căiește și se lasă de păcat în momentul căinței sincere; este și rămâne un loc de întâlnire cu Dumnezeu unde sufletul primenit de Duhul Sfânt petrece timp cu El, vorbește cu El.

Duhul Sfânt nu este o influență temporară sau ocazională, ci prezența Duhului Sfânt în templul trupului tău poate fi simțită în măsura în care stai aproape de Domnul. Aproape de El, pentru un penticostal, înseamnă că se roagă, citește și studiază Cuvântul, laudă pe Domnul prin cântări, singur sau în părtășia fraților în

Casa de rugăciune, caută să nu lipsească de la întâlnirile bisericii, caută să aibă un impact în vestirea Evangheliei, caută să facă fapte care îl ajută pe cel în nevoie, pentru că degeaba vorbele noastre spun că suntem ai Lui dacă faptele noastre nu dovedesc. Spre deosebire de un om nenăscut din nou, creștinul născut din Dumnezeu, a cărui inimă a fost străpunsă de dragostea lui Dumnezeu, găsește plăcere în a se sacrifica pentru alții în nevoie și în a lucra pentru înaintarea Evangheliei. Este minunea dinăuntru care îl surprinde chiar și pe credincios, așa cum a fost în cazul bine-cunoscutului scriitor englez C. S. Lewis care, după ce a primit pe Domnul Isus, a scris cartea: „Suprins de bucurie”.

„Minunea dinăuntru” este acțiunea de sfințire a lăuntrului nostru de către Duhul Sfânt, astfel încât El să locuiască în noi ca și într-un templu. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” (1 Corinteni 6:19). Este plăcut să fii între aceia care au în ei Duhul lui Dumnezeu, dar este și mai de dorit să fii dintre aceia în a căror viață Duhul Sfânt rodește (Galateni 5:22, 23) și lucrează (1 Corinteni 12:1-11). Avraam a crezut că Dumnezeu îi poate învia copilul (Evrei 11:19), a crezut în învierea morților și aceasta i-a făcut mare trecere înaintea lui Dumnezeu. Credința care vede minuni este aceea care se bazează pe spusele lui Dumnezeu. „Pentru că oricine este născut din

Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră” (1 Ioan 5:4). Credința trebuie să fie expresia normală a sufletului credincios Domnului pentru că în necredință este vulnerabil și poate fi afectat sau călăuzit de un duh necurat. „Ce este credința?”, și-a întrebat un tată copilul. „Este să crezi că ceva este acolo când nu vezi”, a răspuns copilul.

Credința demonstrată o vedem în cazul lui David, pe vremea când era doar un tinerel. A mers la luptă cu Goliat știind că Goliat nu are absolut nicio șansă să iasă învingător, deoarece Dumnezeu îi promisese că el va ajunge împărat. Credința demonstrată o vedem în cazul lui Petru care a dormit între străji, deși urma să fie executat a doua zi, pentru că știa că Domnul Isus i-a promis că va îmbătrâni (Ioan 21:18). Dacă vrem să vedem manifestarea darurilor Duhului Sfânt trebuie să ne hrănim credința nu doar ca să fim plăcuți lui Dumnezeu (Evrei 11:6), ci să ajungem, spre beneficiul Împărăției lui Dumnezeu, să facem o schimbare în viețile celor din jurul nostru, care au nevoie de atingerea lui Dumnezeu.

Dumnezeu a deschis Cerurile de multe ori de la ziua Cincizecimii încoace ca să binecuvânteze și încă o mai face și astăzi acolo unde este foame după ce are Duhul Sfânt să ne dea. În 1906 Cerul s-a deschis peste cei adunați în casa de pe strada Azusa (California) și astfel a pornit în mod oficial mișcarea pentecostală din America a acelorora care, după ce cred și se pocăiesc, primesc

umplerea cu Duhul Sfânt. În anul 1922 Cerul s-a deschis într-un mod deosebit și peste România și atunci s-a înființat prima biserică pentecostală în Păuliș, județul Arad. Apoi, în anul 1946, Cerul s-a deschis și peste câțiva bapțiști care se rugau în Oradea, în casa lui Abrudan Ioan (bunicul meu), împreună cu Gheorghe Bradin (vizitator din Arad), Pavel Budeanu (vizitator din SUA), Petru Tivadar, Boroș, Lucaci, când, peste aceștia, s-a coborât Duhul Sfânt și au vorbit în alte limbi. „O! De ai despica cerurile și Te-ai coborî...” (Isaia 64:1).

Când Domnul Isus a fost botezat în Iordan, Cerul s-a deschis, Duhul Sfânt a coborât peste El și Dumnezeu Tatăl a vorbit. Ca și copil al lui Dumnezeu ai aceleași drepturi. Ai dreptul ca Cerul să se deschidă deasupra ta, Duhul Sfânt să vină peste tine și Dumnezeu să-ți vorbească fie prin Cuvânt, fie prin oamenii Lui, fie prin încercări, fie prin minuni sau într-un mod direct. Dacă vrem manifestarea Cerului pe pământ în zilele noastre trebuie să cunoaștem felul în care lucrează Duhul Sfânt. Dacă nu ne-am pierdut pasiunea pentru a vedea imposibilul pământesc biruit de puterea lui Dumnezeu, trebuie să aflăm cum și cu cine lucrează Duhul Sfânt, în mod deosebit având grijă să nu mutăm hotarul Scripturii, ca nu cumva dintr-o râvnă lipsită de înțelepciune să ne dăm seama că suntem expuși unor crezuri rătăcitoare.

Cuvântul Domnului nu ne oprește, ci, dimpotrivă, ne îndeamnă să umblăm după umplerea cu Duhul Sfânt

și după darurile Duhului Sfânt (Matei 7:7; Efeseni 5:18). „Umblați dar după darurile cele mai bune și vă voi arăta o cale nespus mai bună” (1 Corinteni 12:33). Chiar cu vreo patru mii de ani în urmă, omul lui Dumnezeu, Moise, a avut dorința ca toți din tabăra lor să fie folosiți de Dumnezeu. „Moise i-a răspuns: «Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci, și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei!»” (Numeri 11:29).

Pentecostalii sunt renumiți că au în mijlocul lor manifestarea darului prorociei. „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții proroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători” (Efeseni 4:11). În mare parte lumea creștină crede că Dumnezeu a dat păstori, învățători, evangheliști, iar unii cred că a dat chiar și apostoli, dar cei mai mulți nu cred că El a dat pentru ziua de azi și proroci. Majoritatea sunt sceptici sau spun direct că astăzi prorociile nu sunt de la Dumnezeu, deoarece au avut experiențe triste, când oamenii au vorbit de la ei în numele lui Dumnezeu și bineînțeles că nu s-au împlinit. Satana a avut mult câștig în urma lucrării contrafăcute a darului de prorocie. Așa cum nu au existat dolari falși sau copii de picturi extrem de scumpe până când nu au existat dolari legali și picturi autentice, tot așa s-a întâmplat și cu prorociile; dacă există fals înseamnă că există și autentic. În Vechiul Testament apare expresia „așa vorbește Domnul” de sute de ori și El, care a spus că nu se schimbă, vorbește și astăzi.

Era în anul 1975, eu eram în Oradea. Era o zi tristă în casa părinților mei pentru că în poștă, în acea zi, sosise un răspuns oficial din partea Guvernului, că cererea familiei noastre de a emigra în Statele Unite a fost respinsă. În acea zi a trecut un om al lui Dumnezeu din altă localitate pe la noi și ne-am rugat împreună. Acel om, care nu știa situația noastră, a rostit o prorocie ale cărei cuvinte exacte nu mi le aduc aminte, dar conținutul mesajului a fost clar, că vom pleca unde vrem să ajungem toată familia. Acel om al lui Dumnezeu (Pavelea) a spus că a văzut în vedenie patru pașapoarte pe care s-a pus ștampilă de aprobare. Dilema părinților mei, în acele momente, a fost că noi eram cinci persoane.

Câteva luni mai târziu, familia mea a primit aprobare pentru a părăsi țara, după ce biroul de pașapoarte ne-a eliberat patru pașapoarte. Sora mea mică nu a primit pașaport, ci poza ei a fost pusă pe pașaportul mamei mele. Acel om al lui Dumnezeu trăia o viață simplă, undeva la țară, și nu avea nicio idee despre procedurile biroului de pașapoarte, dar cuvintele pe care le-a rostit prin Duhul Sfânt s-au împlinit. Același om al lui Dumnezeu a spus în 1974 că în Casa nouă de cultură din oraș, cum era numită, se va vesti în curând Evanghelia și așa a fost când regimul s-a schimbat în 1989. Acestea sunt doar două dintre multele ori când am auzit expresia „așa vorbește Domnul” și ceea ce se spunea se îplinea. Dumnezeu pune astfel de comori în unii dintre copiii

Lui și în zilele de astăzi. „Nu disprețuiți prorociile” (1 Tesaloniceni 5:20), ci cercetând totul, în lumina Scripturii, luați ce-i bun. Așteptați să se îplinească și dacă se îplinește înseamnă că prorocia a fost de la Dumnezeu. Restul le lăsăm în grija lui Dumnezeu ca nici să nu ne apropiem de păcatul hulei, care înseamnă ceva de genul: știi sigur că Domnul a vorbit și totuși spui că nu Domnul a vorbit, cu scopul de a duce pe cineva în rătăcire (Matei 12:31). Primii creștini se fereau de a-i huli chiar și pe zeii cei falși (Fapte 19:37), chiar dacă evanghelia vestită de ei îi arăta ca dumnezei falși.

Când dorim aceste daruri, să fim siguri că putem spune Domnului: „vreau ce vrei Tu, Doamne, pentru mine!” Când vezi ungera sfântă peste cineva poți să știi că Duhul Sfânt îi este prieten. Pentru noi lucrurile se împart în lucruri normale sau naturale și lucruri supranaturale, dar pentru Dumnezeu, care poate totul (Iov 42:2), toate sunt naturale. Dacă suntem preocupați cu noi prea mult și prea puțin cu El și cu lucrurile Împărăției Lui, nu avem cum să ajungem vreodată să vedem supranaturalul la lucru. Duhul Sfânt vrea să pună în vigoare, în viața noastră, Legile Împărăției de Sus, ca în noi să se facă voia lui Dumnezeu, să fie „precum în cer și pe pământ” (Matei 6:10; Luca 11:2). Ca să ne apropiem de Domnul (Iacov 4:8) este nevoie să menținem un simț al prezenței Lui chiar și atunci când ieșim din cercul de rugăciune sau din Casa de rugăciune. Facem aceasta având gândul la

Domnul tot timpul (Psalmii 16:8), având grijă la ce văd ochii, la ce aud urechile, la locurile unde ne duc picioarele, ca să nu se creeze o răceală în această strânsă părtășie cu Duhul Domnului.

Când te rogi și cânti sau ascuți o cântare ești zidit sufletește ca o baterie reîncărcată proaspăt, dar dacă faci lucruri care nu te zidesc puterea spirituală scade. Trebuie să înveți să te deprinzi să umbli cu Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu Îl dă celor care-L cer (Luca 11:13), ca El să te conducă după adevărul scris în Scripturi. El ne va conduce cât timp ascultăm și nu-L întristăm, caracterul Lui fiind blând ca al unui porumbel (Efeseni 4:30), cât timp nu-L stingem, limitându-I manifestarea (1 Tesaloniceni 5:19). Când trăiești „prezența Domnului” în fiecare zi (Matei 28:20), de fapt, Îl duci cu tine pentru că El este în tine.

Când ai Duhul Domnului ești un purtător de Foc Sfânt; ești un suflet care poartă în el o scânteie din Dumnezeu; ești un suflet care în lumea spirituală este văzut deosebit între ceilalți oameni, chiar și de puterile întunericului. În acest fel devii ca o poartă între două realități: realitatea pământească și realitatea spirituală. Este nevoie de o „deprindere” ca să înveți să nu dai drumul „simțului prezenței Lui” și, trăind în acest fel, vei fi diferit, te va face să luminezi între oameni, care din umbră te urmăresc. După cum ușa casei este un loc de tranziție între lumea de afară și interiorul casei tale, Casa

de rugăciune poate fi și ea numită o poartă a Cerului (Genesa 28:17), pentru că acolo se întâlnesc două realități, cea pământească și cea spirituală.

Cei care vând diamante scumpe le pun, de obicei, pe o catifea neagră ca să se vadă mai bine strălucirea lor. Dumnezeu poate alege să-și pună copiii Lui în întunecimea lumii la muncă, la școală sau în alte împrejurări, ca să lumineze și să atragă atenția. Toți cei care sunt și vor ajunge mântuiți au avut parte de nașterea din nou, de „minunea dinăuntru”, prin acceptarea Domnului Isus ca Mântuitor și Domn (Ioan 3:3) și toți trebuie să aibă pasiunea de a-i vedea și pe alții venind la mântuire, dar rar sunt aceia care au în ei nu doar dorința, ci și pasiunea de a vedea oamenii schimbați și tămăduiți de boli.

Când spun „penticostal” mă gândesc la un suflet care, prin pocăință și credință în Domnul Isus Hristos, a fost născut din nou (Romani 8:9) și intrând în ascultare de noul Stăpân a încheiat legământ cu Dumnezeu prin botezul în apă. „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:16). Prin pocăință înțelegem nu educarea firii vechi, ci răstignirea ei (Galateni 5:24; 6:24) și aducerea la viața a unei fapături noi (1 Corinteni 5:17) în care Duhul Sfânt, ca un Guvernator trimis de Împărat, să aibă drepturi depline de cârmuire. În acest fel, duhul în care locuiește Duhul lui Dumnezeu (1 Corinteni 6:19) este la rang de voievod, iar trupul fizic este ca o slugă care are tot ce este necesar, dar este tot slugă. Este foarte important ca fiecare om, care se folosește de numele de creștin, să înțeleagă importanța „minunii dinăuntru”, adică importanța nașterii din nou vestită de Domnul Isus în discuția pe care a avut-o cu Nicodim (Ioan 3:3).

Un învățat grec cu numele de Platon (ucenic al lui Socrate și învățător al lui Aristotel) a înființat o academie

în Atena. Pentru a explica gândirea filozofică și ce se întâmplă în mintea unui gânditor a spus o poveste care poate fi de folos în a explica minunea nașterii din nou. Platon a spus că omenirea este ca și un rând lung de oameni legați cu lanțuri de pereții unei peșteri adânci, în întuneric absolut. Unul dintre acești oameni, spune Platon, tot mișcându-se a reușit să se elibereze din lanțuri. Umblând prin peșteră a observat un punct de lumină, cât este vârful unui ac. S-a dus în spre acel punct și lumina a devenit mai puternică, până când a ajuns să vadă mai multă lumină. Până la urmă a reușit să iasă din peșteră, unde a descoperit că există o altă lume.

A văzut câmpii cu flori, fluturi, animale și pâraie de apă, dar cel mai important este că a văzut soarele și lumina pe care o emana acesta pentru a putea vedea toate lucrurile. Omul s-a întors în peșteră, a mers la oamenii care erau legați în întuneric și le-a spus că există „un afară”, că există lumină și o mulțime de lucruri frumoase, însă oamenii legați în lanțuri nu l-au crezut, ci i-au spus că a înnebunit. Cei mai mulți oameni când le spui că prin pocăință poți să fii o făptură nouă, fericită, cu dorințe noi, care are acces la Dumnezeu, te crede că ai probleme cu facultățile mintale. Venind Domnul Isus pe pământ, El care este Lumina lumii, prin moartea Lui la Golgota, unde a luat vina mea și a ta asupra Lui, a făcut posibil ca să cunoaștem și să ajungem în Împărăția Luminii. Odată ce am primit darul mântuirii, și în noi a avut loc minunea

nașterii din nou, din imboldul dragostei și al bucuriei vrem să le spunem tuturor că există iertare de la Dumnezeu-Tatăl pentru oricine vine la El ca păcătos.

Oricine (Ioan 3:16) crede în El și vrea ca între el și Dumnezeu să fie pace este primit (Ioan 6:37) și socotit neprihănit, pentru că păcatele lui l-au fost imputate Domnului Isus și pedepsite pe cruce. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5:1, 2).

Prin lucrarea terminată de Domnului Isus la Calvar suntem considerați neprihăniți, cu drepturi și acces la scaunul harului de unde prin Duhul Sfânt, care acționează pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, primim ajutor la vreme de nevoie (Evrei 4:16). Astăzi, știu că sunt mântuit, pentru că Isus Hristos este Cea mai importantă ființă din viața mea; știu că sunt mântuit, pentru că este importat pentru mine ceea ce este important pentru El; sunt mântuit, pentru că îmi place ceea ce Lui îi place. Toate aceste schimbări și priorități sunt rezultatul „minunii dinăuntru”.

Când primești umplerea cu Duhul Sfânt treci de la a crede că Dumnezeu iubește lumea la a crede, mai mult ca altădată, că Dumnezeu te iubește pe tine. Umplerea cu Duhul Sfânt sau botezul cu Duhul Sfânt este o expe-

riență și o minune supranaturală despre care Ioan Botezătorul a spus că avea să o dea Domnul Isus (Luca 3:16); este o confirmare a Cerului că un suflet a fost curățit și născut din nou (Fapte 15:8-9).

Nașterea din nou poate avea loc și împreună cu umplerea cu Duhul Sfânt (Fapte 10:47-48) și este ca aprinderea unui foc pe o vatră, unde focul nu trebuie să înceteze niciodată. Duhul care este mort (Efeseni 2:1), pentru că așa l-am primit fără viață ca parte din zestrea adamică, este ca o baterie care până atunci nu a fost încărcată. Nicio experiență de pe pământ nu schimbă un suflet în ceea ce Dumnezeu numește bine așa cum îl schimbă experiența umplerii cu Duhul Sfânt. De multe ori chiar și expresia feței se schimbă, pentru că este plină de lumină.

Un mare neajuns al credincioșilor este că atunci când cer umplerea cu Duhul Sfânt cu semnul vorbirii în alte limbi se dau bătuți prea repede și, de aceea, acest fel de rugăciune se numește rugăciune de stăruință. Aprobarea Cerului la cerința celui care cere umplerea cu Duhul Sfânt constă în faptul că în el apare ceva ce nu a mai fost. Pe măsură ce sufletul mântuit se dovedește a fi un bun ispravnic al vieții lui, a gurii și minții lui poate primi mai multă putere, dar prea mulți sunt cei care se mulțumesc cu puțin. Primesc un picur de Slavă în ei și se mulțumesc cu atât, pe când primii ucenici chiar dacă au fost umpluți cu Duhul Sfânt la Cincizecime,

mai târziu, găsim că din nou și din nou au fost reumpluți cu Duhul Sfânt, așa după cum o lampă care arde trebuie mereu reumplută cu ulei. Această experiență binecuvântată confirmă înfierea lui de către Tată (Romani 8:14). Aceasta este experiența promisă de Domnul Isus când a spus: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie...” (Ioan 7:38).

În ziua în care omul a păcătuit în Eden a experimentat moartea în duhul lui (Efeseni 2:1, 1 Tesaloniceni 5:23), pentru că Duhul Domnului s-a depărtat de el, fiind nevoie să fie condus de eul și firea lui. În meritul jertfei Domnului Isus, stăvilarul care oprea omul de a fi un purtător de Duh Sfânt a fost dat la o parte, așa cum a vestit Dumnezeu prin proroci pentru vremea de pe urmă, care credem că este acuma. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri!” (Fapte 2:17). Dacă Dumnezeu a spus că în zilele de pe urmă se va proroci și vor fi vedenii, cine este omul să spună că nu va fi așa?

Prin păcat Adam a pierdut relația intimă cu Dumnezeu, a pierdut stăpânirea care i-a fost dată și a pierdut ce era direct din Dumnezeu în el, adică Duhul Sfânt. Prin răscumpărarea plătită la Golgota, Domnul Isus a recuperat toate aceste mari privilegii pentru fiecare suflet care alege să creadă în El și să se facă copil al

lui Dumnezeu (Ioan 1:12). Odată ce am primit binecuvântarea Duhului Sfânt avem datoria să facem de cunoscut planul de mântuire aceluia care este în nevoie disperată după ceea ce Dumnezeu dă în dar (Romani 6:23) și se îndreaptă spre pierzare veșnică. Fiecare suflet mântuit poate fi, în felul lui, un misionar (2 Corinteni 5:17-19).

Biserica de astăzi are tendința și vrea să fie „pastorală”, dar prima ei misiune, odată ce are învățătura Cuvântului Sfânt, este să fie „apostolică”, pentru că noi, cei ce alcătuim biserica, suntem trimiși împuterniciți de Dumnezeu să vestim planul de mântuire (2 Corinteni 5:20). Evanghelia nu este o opțiune pentru modul în care putem moșteni viața veșnică, ci este un ultimatum; este singura cale care prezintă planul lui Dumnezeu de salvare, care duce la mântuire. Evanghelia este simplă, dar puternică; are promisiunea vieții veșnice cu Dumnezeu, dar este și ca o sabie cu două tăișuri, separând sufletele oamenilor de ce este lumesc. Puțini mai au lacrimi sau simt durere pentru sufletele nemântuite, deși slujba de vestire a veștii bune de împăcare a omului cu Dumnezeu nu a fost dată îngerilor, ci nouă, celor ce am avut parte de mila lui Dumnezeu.

Un suflet a fost dus de un înger deasupra pământului și i s-a dat să vadă cum sufletele celor care mor mântuiți se ridică de pe pământ. Acel om a întrebat câte suflete ale celor ce mor se ridică în sus. Îngerul i-a

răspuns că în acea zi, după felul omenesc de a socoti, 3% dintre cei care mor se ridică în sus, fiind însoțiți de îngeri puternici, pentru că trec prin al doilea cer, unde bântuie duhurile și unde nu este dragoste. Numele de penticostal nu mântuiește pe nimeni, ci Isus Hristos mântuiește, dar ne ajută să înțelegem cu ce fel de crezuri sau chiar doctrină se asociază un astfel de suflet care a cerut (Matei 7:7) și a primit umplerea cu Duhul Sfânt, care are ca semn inițial vorbirea în alte limbi. Este o vorbire în care duhul omului trezit la viață, în care locuiește Duhul Sfânt, rostește cuvinte într-o altă limbă (1 Corinteni 14:14).

Acuma aproape trei ani am avut un transplant de ficat. După operație, care a durat multe ore, au urmat vreo trei zile despre care eu nu știu nimic. Soția mea, care a fost permanent lângă mine, mi-a spus că atunci când am început să îmi revin din somnul ca de moarte am vorbit aproape toată ziua într-o altă limbă, deși ochii mei erau închiși și mintea mea nu se gândea la a rosti așa ceva. Întrebarea este cine s-a rugat și a format acele cuvinte?

Un pastor american a acceptat să fie monitorizat de aparate moderne de scanare în timp ce vorbea. La început a vorbit despre diferite lucruri cu doctorul și lobul frontal al creierului, responsabil cu abilitatea de a vorbi, arăta cu precizie activitatea, adică formarea și rostirea cuvintelor putea fi urmărită prin schimbarea coloritului pe ecran. După aceea, doctorul l-a lăsat singur. În timp ce

pastorul a rămas conectat la aparate, i s-a spus că poate să se roage. După ce pastorul s-a rugat pentru diferite lucruri, a început să vorbească într-o altă limbă, dar în acel moment aparatele de scanare a acelei părți a creierului nu au mai arătat nicio activitate. Minteia lui era fără rod, dar Duhul Sfânt, care era în templul trupului său (1 Corinteni 6:19), vorbea folosindu-se de gura lui. Acel pastor, pe lângă faptul că în viața lui a avut o zi a pocăinței și a fost născut din nou, a primit și darul vorbirii în alte limbi (1 Corinteni 12:28), care are ca prim scop zidirea personală. „Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși; dar cine procește zidește sufletește Biserica” (1 Corinteni 14:4). Numele de „penticostal” reprezintă sau ar trebui să reprezinte un suflet în care locuiește Duhul Sfânt cu putere de sus (dunamis), cu autoritate (excusia) și revelație de la Dumnezeu. Am putea spune că un suflet în care locuiește Duhul Sfânt este un suflet pe care l-a sărutat Duhul Sfânt.

După ziua Cincizecimii, orice confuzie despre unde este Împărăția Domnului Isus a dispărut din mintea ucenicilor care până în acea zi aveau nedumeriri. Cea mai mare onoare pentru un credincios a cărui inimă arde pentru Dumnezeu este să fie în prezența Lui și să lucreze pentru El, în Numele Domnului Isus. Nașterea de sus și umplerea cu Duhului Sfânt înseamnă trăirea într-o realitate diferită; într-o relație spirituală în care ai legătură directă cu Dumnezeu. Un suflet care are în el Duhul lui

Dumnezeu este un purtător de Foc Sfânt; este un purtător al unei măsuri de Slavă cerească. Un astfel de suflet binecuvântat de Tatăl cu sigilul Duhului Sfânt este un suflet slobozit, de Fiul, de puterea păcatului (Ioan 8:36) și strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale (Coloseni 1:13); este un suflet în care locuiește Dumnezeu. „Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Corinteni 3:17). Un astfel de suflet, care cu timpul a dezvoltat o rezistență față de păcat, avându-L pe Domnul necurmat înaintea lui (Psalmul 16:8), are acces liber ca prin rugăciune să intre în prezența lui Dumnezeu, unde sunt bucurii nespuse (Psalmul 16:11). Acela în care locuiește Duhul Sfânt poartă în el o măsură din același Duh care L-a înviat pe Domnul Isus Hristos (Romani 8:11).

Printre semnele începutului de maturitate, care apar într-un suflet ce trăiește prin credință sub ungera de sus, în care roada Duhului rodește, este și semnul exterior că se bucură de pace și bucurie launtrică chiar în necazuri, care lucrează o greutate veșnică de slavă (2 Corinteni 4:17). Astfel de suflete nu au un anumit fel de viață acasă și altul la biserică, ci trăiesc neîncetat în prezența Domnului, pentru că ele deja trăiesc în Împărăție 24 de ore pe zi. În lumea spirituală, care nu este văzută cu ochii de carne, aceste suflete care poartă în ele Focul Sfânt sunt remarcate chiar și de duhurile care bântuie printre oameni, pentru că aceste suflete, care se

bucură de paza îngerilor lui Dumnezeu, au în ele un Foc. Duhurile necurate au acces la aceia care trăiesc în faptele firii pământești (Galateni 5:19-21,) pentru că păcatul din viața omului reprezintă ușă deschisă pentru ele, dar în cazul aceluia care se lasă cârmuit de Duhul Sfânt (Galateni 5:16) ele trebuie să recunoască sigiliul Regalității cerești. Ele știu că un astfel de suflet are autoritate asupra lor dacă ar alege să deschidă gura și să le poruncească să plece.

Un suflet care se păzește de păcat și are în el Duhul lui Dumnezeu are autoritate asupra duhurile necurate și poate porunci ca orice nu este plantat de Tatăl să fie dezdăcinat și alungat (Marcu 16:16, 17). Așa a făcut Domnul Isus și așa trebuie să facem și noi. Fiecare credincios care are Duhul Sfânt este un emisar al Împărăției lui Dumnezeu, cu dreptul să ceară asistența puterii lui Dumnezeu la orice lucrare bună (Fapte 16:18).

Cazul sutașului, pe a cărui rob l-a vindecat Domnul Isus, este un exemplu care dovedește cum lucrează autoritatea în lumea spirituală (Matei 8:8, 9). „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului; și nimic nu vă va putea vătăma” (Luca 10:19). Trăim vremea când cei care spun că sunt conducătorii biserici preferă să-i trimită pe cei chinuți de duhuri afară din biserică mai degrabă decât să se roage să fie eliberați. Generozitatea lui Dumnezeu a rânduit ca omul născut din nou să aibă au-

toritate asupra puterii întunericului prin a fi conectați nu la o sursă pământească naturală, ci la o sursă cerească, care este de domeniu spiritual (Fapte 8:6-7).

Dacă ești soldat american, de exemplu, trebuie să porți o uniformă cu care să poți fi identificat. Dacă ești copil al lui Dumnezeu trebuie să fii îmbrăcat în Isus. „Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftelile” (Romani 13:14). Duhul celui credincios poate fi înflăcărat (2 Timotei 1:6) când rostește cuvintele lui Dumnezeu (1 Petru 4:11). Poate fi înflăcărat prin rugăciune și vorbire în alte limbi, când în mintea celui ce cugetă la bunătatea lui Dumnezeu se face liniște de toată gălăgia gândurilor. Smerenia și neprihănirea îl fac un vas calificat de care Dumnezeu se poate folosi, dar mândria duce la a avea o minte care este împotriva lui Dumnezeu, însă ceea ce nu trebuie să uite niciodată este că un Dumnezeu Sfânt locuiește numai într-un templu sfânt.

Am putea spune că voia sau eul omului creează cea mai mare piedică în calea manifestării puterii Duhului Sfânt în el (Romani 7:14-23). Cântările, și mai ales acelea care-L proslăvesc pe Dumnezeu, înflăcărează Duhul în sufletul celui mântuit, dar în modul cel mai direct rugăciunea fierbinte, care uneori este însoțită de vorbirea în alte limbi precum și manifestarea altor daruri, poate produce un transfer de putere în el. În mod individual, duhurile necurate au o acțiune limitată și specifică, cum

ar fi epilepsia, surzenia, orbirea, lăcomia, ura, dar Duhul lui Dumnezeu nu cunoaște limite în putere și cunoștință (1 Ioan 4:4). Duhul Sfânt dorește victorie, neprihănire, bucurie pace, și atunci trebuie să ne întrebăm de unde vin celelalte gânduri care duc la depresie și frică? Trebuie să le legitimăm imediat ce umbresc bucuria mântuirii de pe fața noastră, ca apoi să le poruncim să plece (Iacov 4:7). Acest fel de gânduri, ca niște săgeți arzătoare, vin de la vrăjmaș, dar depinde pe cine alegi să crezi (Romani 8:37).

Duhurile necurate au uneori libertatea să ne ispitească, dar numai în măsura îngăduită de Dumnezeu, iar aceste încercări ne dovedesc loialitatea față de Dumnezeu și biruindu-le ne întăresc în omul dinăuntru. Nu trebuie să fii un orator sau să faci mari minuni ca să biruiești, ci trebuie doar să ai o inimă care-L iubește pe Domnul Isus și refuză să se compromită în vreun fel. Darurile Duhului Sfânt (1 Corinteni 12) sunt pentru ziua de astăzi; sunt toate spre folosul Bisericii, cu excepția darului vorbirii în limbi, care este pentru zidire personală.

„Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine , este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tâlmăcește aceste limbi, pentru ca să capete Biserica zidire sufletească“ (1 Corinteni 14:5). Cine vorbește în alte limbi vorbește cu Dumnezeu (1 Corinteni 14:2). Această manifestare a Duhului Sfânt, care se face cu voia noastră și este sub controlul nostru, este ceva ce provoacă întunericul

într-un mod neplăcut, pentru că nu înțelege comunicarea Duhului Sfânt care se roagă prin noi. În vederea zidirii Bisericii, apostolul Pavel spune să râvnim să avem din belșug darurile Duhului Sfânt fără să împiedicăm vorbirea în alte limbi (1 Corinteni 14:12, 39).

Apostolul Pavel ne învață că el care vorbea în limbi mai mult decât ceilalți, cu excepția celor ce tâlmăcesc aceste limbi, preferă să vorbească în adunare cinci cuvinte înțelese de cei prezenți (1 Corinteni 14:18, 19). Doar vorbirea în limbi fără de tâlmăcire este un dar ce trebuie folosit în „cămăruță“ și între frați, în adunare, în rugăciunea personală, pentru zidire personală, în armonie cu cei din jur, fără a-și ridica vocea desupra celorlalți (1 Corinteni 14:2, 17, 39-40).

Umplerea cu Duhul Sfânt sau botezul în Duhul Sfânt este o experiență a prezenței lui Dumnezeu ca nicio altă experiență avută înainte (Romani 5:5). Dumnezeu nu ne umple cu Duhul Sfânt doar ca să vorbim în limbi sau să simțim fiorul sfânt al prezenței Lui, ci ne umple cu Duhul Sfânt ca să avem putere din El în noi. Dacă leproșii trebuiau să strige: „Necurat! Necurat!” când se apropiau de alți oameni, cel umplut cu Duhul Sfânt ar putea să strige: „Sunt curat! Mă simt curat prin sângele lui Isus Hristos!” După experiența umplerii cu Duhul Sfânt, nu vrei nimic altceva decât mai mult, mai mult, din Dumnezeu și ceea ce are El pentru tine. Un astfel de suflet nu știe exact ce măsură de putere a primit, dar știe că îi este foarte ușor să spună NU păcatului, biruind răul prin bine (Romani 12:2).

De exemplu, un om care era renumit pentru descărcările de nervi pe care le manifesta când avea de-a face cu o situație neplăcută (justificându-se că nu are ce face, pentru că așa a fost tatăl lui) a devenit un om blând, care a produs mirare în rândul aceluia care-l cunoșteau.

Acest fel de schimbare este o dovadă a „salvării” sufletului lui. Dacă cineva spune că L-a primit pe Domnul Isus în viața lui și astfel a fost „salvat” (mântuit) este bine să treacă în revistă apucăturile lui rele din trecut sau chiar să-i întrebe pe cei din jur despre ele, ca să vadă astfel dacă a primit sau nu putere din Duhul Sfânt, care produce o astfel de schimbare, sau doar crede că a primit Duhul Sfânt.

De exemplu: Ai fost salvat de minciună sau de invidie, de lăcomie, de pofta nepermisă din ochi și din gânduri? Ai fost salvat de maniere egoiste înrădăcinate în egocentrism? Ai fost salvat și ai acum putere să ascuți de autoritate? Ai fost salvat de duhul de răzvrătire sau de dorința de a înșela ca să ai profit nedrept (Psalmul 24:3-5)? Dacă spui că ai fost născut din nou, te mai fascinează lumea și ofertele viciilor rele sau poftele firii sunt crucificate și găsești bucurie în a te păstra curat? Sunt afirmații cam dure pentru unii, dar ce folos să vorbim doar cuvinte dulci și să fim înșelați, crezând că ne-am pocăit și am fost născuți din nou, dar, de fapt, manifestăm experiența unei minți împlânzite, care temporar joacă teatru spunând că ne-am „pocăit” (Efeseni 5:3-4).

Un om care înainte era zgârcit și-i spunea celui în lipsă să meargă la lucru dacă vrea să aibă ceva, a devenit prin minunea nașterii din nou un om milos, gata să sacrifice pentru lucrarea lui Dumnezeu. O astfel de schimbare se datorează „minunii dinăuntru”, adică mi-

nunea nașterii din nou. Cine spune că în el este Duhul Sfânt trebuie să se întrebe cât de sensibil este la prezența Domnului în rugăciune. Pentru omul duhovnicesc, plin de Duhul Sfânt, situațiile dificile sunt oportunități în care prin ascultare, smerenie, supunere față de Dumnezeu, Îi aduce slavă lui Dumnezeu. Ungerea de sus trebuie păstrată și împospătată prin a sta aproape de cruce. Iehu, fiul lui Nimși, a fost uns, dar ce folos, pentru că mai târziu în viața lui au avut loc lucruri care n-au fost după voia lui Dumnezeu (2 Regi 9-10). Este trist să vedem astfel de cazuri între creștini (Matei 24:13; 10:22).

Când te sature de tine simți nevoia să te retragi în rugăciune și să nu vrei altceva decât mai mult din Dumnezeu. Când ajungi la locul „imposibilului” ai ajuns, de fapt, la locul unde poți să vezi „posibilul lui Dumnezeu”. Dacă ai Duhul Sfânt crede Cuvântul, apoi îndrăznește să poruncești, pentru că rugăciunea este și un „act legal”, am putea spune, în care acționăm pe baza spuselor și a drepturilor date de Dumnezeu copiilor Lui (Ioan 14:12-14). Ca să vezi mâna Domnului la lucru trebuie să fii tot timpul gata, adică plin de El, ori ajungi să vezi oportunități pierdute. Un creștin adevărat, în care este Duhul Domnului, îi surprinde pe cei din jur cu bunătatea lui, nu doar prin a nu răsplăti răul cu rău.

Dumnezeu pune în noi Duhul Sfânt, după ce ne curăță de orice păcat, pentru ca Duhul Sfânt să ne cârmuiască și să ne modeleze după chipul Fiului Său

(2 Corinteni 3:18). Faptul că suntem creați după chipul Lui este unul dintre motivele pentru care puterea întinericului ne urăște așa de mult. Sfințenia nu este astăzi o doctrină populară, dar cine vrea să primească și să păstreze Duhul Sfânt în templul trupului lui trebuie să devină un specialist în a evita lucrurile care întinează sufletul (Efeseni 4:22-32).

Fără de Duhul Sfânt în noi suntem ca oricare alt om religios de pe pământ care stă la un adăpost fals, de aceea, mă bucur de toți aceia peste care a coborât și coboară Focul Sfânt și au devenit astfel purtători de Foc Sfânt; purtători a unei scânteii din Dumnezeu. Fiecare creștin născut din nou are slujba de a-L mărturisi pe Isus Hristos. După aceea, fiecare creștin are o slujbă în Biserică, așa cum fiecare mădular sănătos își face partea într-un trup sănătos. Fiecare mădular al trupului nostru are o funcție, o slujbă cu o contribuție semnificativă spre binele trupului. Așa este și cu fiecare suflet născut din nou, în care a avut loc „minunea dinăuntru“.

Religia, care este încercarea omului de a se relega de Dumnezeu, nu a dus pe nimeni în Cer, dar a dus pe mulți în iad. Merg în cer doar aceia care crezând în jertfa Domnului Isus au fost spălați de vechile lor păcate și în duhul lor mort (Efeseni 2:1) au primit viață din Isus Hristos; au devenit făpturi noi în care locuiește Isus Hristos (1 Corinteni 3:16, 6:9). Când un suflet este născut din nou, orice putere și apăsare a vrăjmașului este

dezrădăcinată (2 Corinteni 6:14, 15) în meritul jertfei Domnului Isus și acel suflet devine slobod cu adevărat (Ioan 8:36). Când sunt întrebați dacă sunt mântuiți, mulți spun: „Dumnezeu știe!“ sau „O să vedem“.

Scriptura spune că cine are pe Fiul are viață (1 Ioan 5:12). Cine are viață veșnică este mântuit. Oricine rămâne în învățătura lui Hristos are promisiunea că-L are pe Tatăl și pe Fiul (2 Ioan 1:9). Cine are pe Tatăl și pe Fiul prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat să locuim cu noi și în noi, are mântuire. Un om socotit neprihănit de Dumnezeu (Romani 5:1), în care a avut loc „minunea dinăuntru“, Îi dă ce este al Lui (închinarea, ascultarea) și dă oamenilor ceea ce au ei nevoie (slujirea). Mulți sunt cei ce ridică mâna sau ies în fața altarului pentru a se preda Domnului, ca apoi să nu-i mai vezi în casa de rugăciune, dar aceia în care, prin pocăință și căință, are loc nașterea de sus, mânați parcă de o foame a sufletului, nu se mai lasă de Dumnezeu, ci încheie legământ cu Dumnezeu prin botez și cer umplerea cu Duhul Sfânt.

Dumnezeu este bun. El nu se schimbă, de aceea, ne dă iertare, ne dă Duhul Sfânt și ne face moștenitori ai Împărăției pe care a pregătit-o pentru aceia care-L iubesc pe El. Planul lui Dumnezeu este să creștem în credință, să sporim în fapte bune și să nu stagnăm sau să lăncetăm în ideea că odată am fost botezați. Un om al lui Dumnezeu spunea că un credincios care astăzi este la fel ca ieri este de fapt un credincios care deja dă înapoi. Câtă

putere poți să primești din Duhul Sfânt? Atâta cât ești gata să păstrezi, cu o frică și gelozie sfântă. Viața sfântă, cu o credință care nu lenevește ci lucrează pentru Împărăție, face posibil ca în noi să lucreze și să se manifeste puterea Duhului Sfânt. „Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 2:21).

Privind la Darurile Duhului Sfânt, ca de exemplu vorbirea în alte limbi o privim ca fiind cea mai mică, putem spune că cu cât darul aduce mai multă zidire Bisericii cu atât este mai mare. Pericolul care pândește bisericile, unde nu lucrează darul deosebirii duhurilor, constă nu numai în lucrările false, contrafăcute de vrăjmaș acolo unde găsește ușă deschisă prin păcat și neveghere, ci constă și în a căuta extremele acelora care urmăresc să îndrepte atenția celor din jur spre ei și nu spre Domnul Isus Hristos.

O extremă pe care o vedem între creștini este că unii spun că Duhul Sfânt nu mai lucrează și astăzi cu daruri ca la început, iar cealaltă extremă este o extremă charismatică, în care unii nu fac nimic până nu le descoperă Domnul, cum am auzit odată despre niște oameni care doreau să le descopere Domnul ce culoare de stofe să cumpere. Astfel de extremiști de dreapta uită de Dătătorul darurilor și de importanța învățaturii Cuvântului și „trecând peste ce este scris” (1 Corinteni 4:6) la un moment dat sunt interesați doar de „senza-

țional”. Astfel de oameni, mai devreme sau mai târziu, fac Calea Domnului să fie vorbită de rău.

Vrăjmașului îi convine activitatea unor astfel de oameni, pentru că prin astfel de rătăcirii oamenii care caută adevărata lucrare a Duhului Sfânt să fie dezorientați și să nu mai creadă. În vremea Vechiului Testament un proroc mincinos din poporul Domnului trebuia să fie omorât nu a doua oară, ci prima dată când se dovedea că nu a vorbit Dumnezeu prin El, ci a vorbit din îndrăzneala lui (Deuteronom 18:20). Acest lucru ne arată cât de mult vrea Dumnezeu să protejeze omul de înșelăciunea celui viclean și, de asemenea, ne arată cât de importantă este această comunicare a Lui cu noi, așa cum este făcută, de exemplu, prin darul prorociei. Experiența pe care o avem în această vreme cu prorocii sau vasele de lucru, cum mai sunt numiți cei care au acest dar, ne arată că darul prorociei folosit după credința pe care o are acea persoană poate fi o prorocie la modul general sau mai specifică (1 Corinteni 14:3).

Cei cu mai puțină credință, cu mai puțină putere și revelație, spun de exemplu: „Pocăinți-vă! Apropiați-vă” sau, în cazul acelora cu putere și credință mai mare, rostesc cuvinte de la Dumnezeu cu privire la taine sau lucruri din viitor. De exemplu am auzit: „Mâine, la ora 12, vei primi un plic” sau „Peste o vreme (adică un an) vei avea un copil de parte bărbătească”. Și eu am avut o lucrare în urmă cu vreo patru ani, când aveam cancer la

ficat în ultimul stadiu: „Nu vei muri, ci vei trăi, pentru că vreau să Mă folosesc de tine!”

Persoana care a prorocit când aveam cancerul în corp știa aceasta, deși am ajuns până în punctul în care doctorii au spus că mai am de trăit între 24 de ore și 72 de ore. Am trăit și trăiesc pentru că atunci când Cuvântul prorociei este de la Dumnezeu se împlinește. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece” (Matei 24:35; Marcu 13:31). Trebuie să știm că atâta timp cât Dumnezeu nu dă un decret prin care să schimbe Scriptura, cât timp se ocupă cu a mântui suflete, se ocupă și cu a vindeca trupurile. Avem dreptul să cerem să fim vindecați, avem dreptul să cerem ca și alții să fie vindecați, dar este necesar să fim în voia lui Dumnezeu și să fim plini de Duhul Sfânt (Luca 4:1). Plata pentru acest act sau minune de vindecare sau eliberare a fost făcută la Golgota. Fiecare boală este ca o apăsare, ca un jug pe care-l purtăm, dar ungera de sus poate rupe acest jug, aducând vindecare.

Dumnezeul minunilor este un Dumnezeu nu al trântorilor, ci al acelora care lucrează în via Lui, al acelora care îndrăznesc să creadă că El poate totul. El nu este un Dumnezeu al bețivilor și al desfrânaților, ci al acelora care caută pacea și sfințirea. Când ai să cauți ungera de sus este posibil și chiar așteaptă-te ca întunericul să se ridice împotriva ta prin persecuție, intimidare, condamnare, marginalizare, defăimare și umilire în diferite feluri. Pu-

terea de a birui se primește în rugăciune, când trăiești o viață ferită de păcat. Atunci rugăciunea nu este așa de mult o activitate religioasă cât este o părtășie cu Dumnezeu; este chiar și o activitate spirituală legală, pentru că îți invoci drepturile la curtea marelui Împărat Isus. Așa cum poți să înmoi rufe sau un burete în apă, sufletul celui care a gustat ce bun este Domnul poate sta în prezența Lui și primi puterea necesară de a merge mai departe.

Duhul Sfânt este în inima celui mântuit (Romani 5:5) și face legătura cu sursa de Sus, pentru că în noi Duhul Sfânt, ca un emițător, transmite dar și primește. Fiecare trebuie să aleagă în dreptul lui dacă va căuta o astfel de apropiere de Domnul sau dacă culcându-se pe laurii unor victorii din trecut sau chiar a victoriilor altora își va risipi viața umblând doar după lucruri care peste 100 de ani nu-l va ajuta la absolut nimic, decât poate o să-l condamne. Pentru un creștin născut din nou vindecările ar trebui să fie ceva normal, deși, cum am văzut în unele cazuri, Domnul poate alege să îngăduie și slăbiciuni în trupul nostru (Pavel, Timotei, 2 Corinteni 12:7-10).

Minunile sunt și pentru astăzi, dar nu pentru a distra pe cineva, ci pentru a face calea Domnului și puterea lui Dumnezeu cunoscută între oameni. Trebuie să căutăm și să încurajăm în viața noastră lucrurile care determină credința noastră să crească, ca astfel să vedem și astăzi minuni, fără de care penticostalul se aseamănă cu

celelalte religii, care-L limitează pe Dumnezeu. Oamenii Îl caută pe Dumnezeu în religie, dar El este găsit numai în persoana Domnului Isus Hristos care iartă, mântuiește, botează cu Duhul Sfânt și face minuni.

Cea mai mare minune este nașterea din nou sau cum o numim în această carte „minunea dinăuntru”, despre care majoritatea creștinilor din bisericile istorice nici nu au auzit. Duhul Sfânt vrea să experimentăm vindecări și eliberări ca prin acestea Biserica lui Dumnezeu să fie întărită și să crească. Putem fi vindecați, pentru că Dumnezeu este bun și nu se schimbă. Domnul Isus nu a spus că minunile sunt doar pentru primii creștini, dimpotrivă a afirmat: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl” (Ioan 14:12).

Boala este o mică doză de moarte, spunea un om al lui Dumnezeu, dar Isus Hristos este Viață. Dumnezeu încă mai vindecă atunci când dorește El și găsește pe cineva care să-L creadă îndeajuns (Ioan 14:13; 15:7, 16; 16:23). Pentru ca Dumnezeu să lucreze prin oameni trebuie ca aceștia să nu găsească scuze indiferent ce le-ar cere Domnul. Dumnezeu a spus că este nevoie de suflete care pun jos ambiția lor și-L înalță pe Isus și puterea de vindecare promisă în rănilor Lui (Isaia 53:5); se cer oameni care rostesc Cuvântul fără să le pese de critici academice; se cer oameni care nu lasă emoțiile care-i încearcă în

vreme de necaz să le dicteze sau să le schimbe cursul vieții. Unii după o mare pierdere parcă mor spiritual și nu mai vor să facă nimic pentru Dumnezeu, dar aceia care văd dincolo de orizontul acestei vieți nu se lasă doborâți de deznădejde.

Când ești „deprins” să fii mulțumit (Filipeni 4:11-13) cu voia lui Dumnezeu pentru viața ta nu înseamnă că ai scăpat de luptă, ci înseamnă că ai o pace și încredință neclintită în Dumnezeu. Purtarea de grijă, puterea și promisiunile lui Dumnezeu ne pot menține într-o stare de mulțumire, pentru că drumul care îl mai avem de parcurs înainte de a ajunge la Casa Tatălui este bine cunoscut de El și este păzit de îngerii Lui. Nu trebuie să fim ca un termometru în care mercurul merge în sus și în jos, ci trebuie să fim mai mult ca un termostat care controlează și păstrează condiția de a fi mulțumit cu voia lui Dumnezeu, pentru că bucuria Domnului este tăria noastră (Neemia 8:10).

Când ești născut din nou ești parte din guvernul Împărăției cerurilor, pentru că ești copil de Împărat, ai drepturi și acces la Împărat, dar mulți din cei care se numesc pentecostali se mulțumesc să aibă o dată experiența vorbirii în limbi și neglijează faptul că această putere și legătură cu sursa de Sus trebuie menținută activă. Trebuie să știm că în lumea spirituală, de care suntem înconjurați, duhurile văd punctele slabe și vulnerabile ale oamenilor și consideră participarea la păcat „puncte de

intrare”, „prilejuri”, de aceea, să ne ferim de orice ni se pare rău (1 Tesaloniceni 5:22). Așa cum vedem din exemplu vrăjitorilor din Egipt care, la fel ca Moise, au prefăcut toiagul lor în șarpe (Exodul 7:11) și întunericul are putere chiar de a face lucruri miraculoare. Asocierea cu orice metode oculte, cum ar fi: citirea în cărți, cafeaua, horoscopolul, vrăjitoria, talismanele, toate sunt lampă verde de intrare pentru duhurile necurate. Există și astăzi, mai ales în Africa, școli de vraci, unde au loc vindecări folosind puterea duhurilor necurate, însă numai temporar, pentru că întotdeauna ei fac mai multă pagubă până la urmă, chiar dacă pe moment s-ar părea că fac o favoare unei anumite persoane.

Am auzit mărturia unui duh necurat înainte de a fi scos afară de omul lui Dumnezeu. Acel duh a spus că a intrat în acea femeie când s-a născut, deoarece tatăl ei a spus când ea s-a născut: „Iarăși fată!? Cui îi trebuie?” Când ne pocăim și suntem născuți din nou orice putere plantată de cel rău este dezrădăcinată, pentru că un suflet care are în el Duhul lui Dumnezeu nu poate fi posedat și de duhuri necurate. Sunt credincioși opresați și atacați de duhuri rele, dar nu posedăți atâta timp cât Duhul Sfânt este în ei, pentru că lumina cu întunericul nu fac casă împreună. Pentru cel credincios este bine să înalțe o rugăciune în fiecare dimineață, când să-și încredințeze viața în mâna Domnului și să spună: „Orice nu-i de la Isus Hristos să plece în Numele lui Isus Hristos!”

Eu sunt un copil al Domnului, care trăiesc spre slava Lui, de aceea, Sângele Lui să mă acopere din creștetul capului până în tălpile picioarelor!“ Ca suflete născute din nou, care ne-am făcut părtașe firii dumnezeiești, avem în noi focul Duhului Sfânt și duhurile rele nu pot locui cu El, dar ar vrea să ne facă să păcătuiam ca să-L întristăm pe Duhul Sfânt, încât El să plece și atunci să fim pradă ușoară. Satana încearcă să copieze cu falsuri lucrările pe care le face Dumnezeu.

Am auzit vraci africani vorbind în limbi, pentru că și dracii au o „lingua franca“ (limbă comună de comunicare) a lor. Acei vrăjitori, care au o anumită măsură de putere asupra celor nemântuiți, sunt oameni care trăiesc în păcat și fac tot felul de farmece și descântece pentru un câștig, cu ajutorul puterii duhurilor necurate. Când am fost copil, a locuit cu noi o mătușă care nu o suferea pe mama mea, deoarece considera că ea este de vină că tatăl meu s-a pocăit.

A căutat ajutor la vrăjitori pentru a-i face rău mamei mele, care era botezată cu Duhul Sfânt, și am aflat mai pe urmă că a adus ceva de la ei, pe care l-a pus într-o gaură pe care a făcut-o în zidul camerei unde locuia. Era ceva care putea să aducă blestem de boală și schimonosire a membrilor, dar în casa noastră era rugăciune și blestemul s-a întors asupra ei, pentru că copiii lui Dumnezeu sunt păziți de puterea lui Dumnezeu (1 Petru 1:5). Cine vrea să fie păzit de Dumnezeu trebuie

să fie sigur că în El a avut loc „minunea dinăuntru“; trebuie să fie sigur că în el este prezența Duhului Sfânt. Dumnezeu este un Tată bun, care dă daruri bune copiilor Săi, de aceea, El dă Duhul Sfânt și nu altceva celor care Îl caută cu inima sinceră (Luca 11:13). Din nefericire, pământul este plin de slujile Satanei, care prin a face voia lui distrugătoare i se închină, iar slujile lui vor ajunge acolo unde va ajunge și el, adică în iazul de foc (Apocalipsa 19:20; 20:15).

Satana își atrage închinători prin a-i seduce. Prin poftele firii pământești îi ațâță și le promite sau oferă lucruri păcătoase pe care și le doresc. Este bine să știm că seducerea spirituală lucrează ca și seducerea sexuală, și idolatria spirituală înseamnă curvie spirituală. Când omul refuză ce este natural de la Dumnezeu poate ajunge să aibă în viața lui o explozie de lucruri care nu sunt naturale. În acest fel, oameni care se pretind a fi preoți, care opresc căsătoria (1 Timotei 4:3), lucru demonic cu excepția celor care au chemarea de a fi singuri, ajung să petreacă timpul prin curțile de judecată și să plătească milioane de dolari pentru vina de molestare a copiilor.

Apostolul Pavel îl prezintă pe Satana în Efeseni 12 ca fiind inamicul nevăzut, împotriva căruia, înarmați cu armătura lui Dumnezeu, putem și trebuie să luptăm. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânirilor întunericului acestui veac, împotriva duhu-

rilor răutății...” (Efeseni 6:12). Pentru fiecare necredincios se dă o luptă, în spate, pentru ca el să nu ajungă să audă și să creadă adevărata Evanghelia a lui Isus Hristos, prin care să fie mântuit. „A căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4). Se cere maturitate spirituală ca să recunoști că ai de-a face cu aceste apăsări demonice.

De multe ori când noi ne uităm la un film de la raze la plămâni, de exemplu, sau la ecranul unui aparat care scanează înăuntru trupul nostru, nu putem desluși mai nimic, dar când un expert privește știe să detecteze cu precizie anumite boli. Este nevoie de experiență și viață sfântă ca să poți detecta și avea biruință când ai de-a face cu duhurile necurate, care-i amăgesc pe oameni și se folosesc de ei.

După ce a avut o revelație de la Tatăl despre cine este Domnul Isus, apostolul Petru, câteva momente mai târziu vorbește cu sinceritate, plin de bunăvoință și dragoste sinceră, fără să știe că a primit un gând inspirat de Satana (Matei 16:16-17; 22-23). În cazul samaritenilor pe care nu i-au primit ucenicii, Domnul Isus a detectat influența gândurilor ucenicilor și le-a spus: „Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: «Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!»” (Luca 9:55). Omul este foarte limitat în cunoștință cu privire la ce se petrece în lumea spirituală.

El știe așa de puțin despre ce se întâmplă dincolo de cortina dintre ce este fizic și ce este spiritual, de aceea, trebuie să dezvolte o dependență de Cuvântul lui Dumnezeu, de revelația și mijlocirea Duhului Sfânt. Cu precădere, ținta vrăjmașului sunt sufletele acelor care au autoritate și luptă o luptă spirituală împotriva întunericului, cum ar fi conducătorii și apoi orice persoană care se roagă lui Dumnezeu cu sinceritate. Creștinii care au în ei Duhul Domnului pot fi ispitiți uneori de Satana, poate și opresați de planurile lui, dar nu posedăți de el (2 Corinteni 12:7). Scriptura ne arată modul în care apostolii au scos duhuri necurate din cei chinuiți de Satana, dar nu spune că ar fi scos vreodată duhuri rele din credincioși.

Dacă creștinii ar vedea lumea spirituală în care bântuie, ca la vânătoare după oportunități, duhurile întunericului s-ar grăbi să ceară în rugăciune stăruitoare protecția lui Dumnezeu și umplerea cu Duhul Sfânt, care poate fi simțită și care-i poate transforma din cei vânați în cei care vânează. Un copil al lui Dumnezeu este un suflet mântuit, recunoscător Domnului, care vede în spatele oricărui bine din viața lui prețul care a fost plătit ca să fie liber, adică jertfa Domnului Isus prin care a ajuns să aibă această relație cu Dumnezeu și să poată fi un purtător al Duhului Sfânt. Un astfel de suflet sănătos în credință are o singură teamă: să nu-L întristeze pe Duhul Sfânt, pentru că știe că imediat după aceea dispare pacea și bucuria din sufletul său.

Duhul Sfânt este Dumnezeu; El nu este o forță, ci El este o Persoană. Din ce am văzut și auzit pot să spun că în țările subdezvoltate, unde mulți au venit la credința în Domnul Isus, poți să vezi astăzi cele mai multe minuni, pentru că ei au o credință simplă și cred exact ceea ce Dumnezeu le-a promis în Scriptură. Ei știu că nu

emoțiile sau ritualurile îi vindecă pe bolnavi, ci Isus Hristos vindecă. Scriptura spune (Exodul 4:21) că Dumnezeu a pus în mâna lui Moise minuni, adică puterea de a face minuni și poate face la fel și astăzi. În aceste țări subdezvoltate oamenii depind mult mai mult de Dumnezeu decât aceia care au din belșug de toate. Nu toate minunile sunt instantanee, dar pot fi.

Una dintre minunile pe care le-am văzut în viața mea, ca penticostal, a fost în august 1979, când cu o mașină închiriată de la aeroportul din Geneva am mers în vizită, cu soția mea, în România. Era ultima zi a vizitei și umblând prin oraș am intrat într-o parcare de tiruri, unde un beton rupt și ieșit în afară a lovit mașina dedesubt. Lovitura a fost destul de puternică, încât nu numai uleiul, ci și bucăți din carcasa transmisiei au rămas la locul impactului. Maneta de schimbare a vitezelor s-a ridicat în sus aproximativ 10 centimetri și totuși mașina mai funcționa. Disperat, pentru că era ultima zi și trebuia să ajungem la avion în Geneva, am solicitat ajutorul unui mecanic de la un service de reparații auto care, cu un oarecare zâmbet ironic, mi-a spus că problema este mare și nici vorbă să poată să facă o reparație rapidă.

Am plecat la casa unui prieten ca să iau legătura cu alți mecanici, timp în care soția mea s-a dus într-o cameră să se roage. Pe când se ruga, ea a auzit o voce care i-a spus în limba română: „Veți ajunge cu mașina de unde ați luat-o!” Am pus ulei și am pornit spre graniță. Era pe

vremea vechiului regim și când am oprit la vamă s-a făcut o baltă de ulei. Fără să ne controleze la vamă ne-a spus să plecăm mai departe. Am ieșit din România, am străbătut Ungaria, am trecut prin Austria, Germania și am ajuns cu mașina la aeroport (am parcurs 1500 km). După ce am parcat mașina, m-am gândit să o mut puțin mai aproape de locul unde trebuia să o dau în primire, dar mașina nu s-a mai mișcat din acel loc. Dumnezeu a vorbit și a spus că va face pentru noi o minune și așa a fost.

Una dintre minunile care trebuie să aibă loc în viața credinciosului este puterea de a porunci și scoate duhuri rele în Numele lui Isus Hristos. Când mergi la luptă este bine să știi cât mai multe despre forțele inamicului, de aceea, este bine să cunoști felul în care vrăjmașul luptă ca să câștige sufletele oamenilor. Duhurile necurate îi pot poseda pe oameni, însă se pot atașa chiar și de obiecte și de locuri. Nu este neapărat necesar să participi la o magie „voodoo” ca să fii inițiat de aceste duhuri, de aceea, este bine să ne păzim de orice ni se pare rău, pentru că mulți au avut parte de atingerea ocultului și ei nici nu au știut. Trăim vremuri în care oamenii trăiesc sub opresia duhurilor necurate și consideră aceasta ca fiind ceva normal. Voi aminti doar câteva din porțile spre ocult, dar ele sunt foarte multe.

Hipnotismul este o poartă din dos pe care duhurile rele ajung la subconștient; este un mod demonic de a-ți

goli mintea și a o expune duhurilor necurate, de aceea, trebuie să nu avem de-a face cu așa ceva, chiar dacă promite lucruri bune, ca de exemplu abilitatea de a te lăsa de un viciu sau cum am văzut mai nou, în orașul unde locuiesc eu, promite să te facă să slăbești dacă ai nevoie (contra cost). Dumnezeu este împotriva vrăjitoriei de orice fel (Galateni 5:20; Leviticul 19:31; Apocalipsa 21:8). Magia albă, care se pretinde că face bine ca și magia neagră, este de la diavolul. În America sunt peste 200.000 de vrăjitori înregistrați (70% femei), iar în țările din Africa sunt într-un număr și mai mare.

Citirea și interpretarea zodiacului este tot o ușă deschisă, care spune un bun venit, înăuntrul omului, duhurilor necurate. Yoga (yoking, unirea cu absolutul) și alte practici de meditație transcendentă sunt porți deschise duhurilor necurate. Spitalele de psihiatrie sunt pline nu doar de oameni cu boli mintale, ci sunt pline de oameni chinuți de duhuri necurate.

Hinduismul, unirea cu Universul, nirvana este o deschidere a ușii pentru demoni. Am fost într-un templu hindus, în India, și am simțit apăsare demonică ca nici unde altundeva în lume. Hinduismul are filozofia succesiunii prin reîncarnare spre a atinge karma, când de fapt Scriptura spune că omului îi este dat să trăiască o singură dată (Evrei 9:27). Hindușii cred în Vishnu, considerat creator și protector al pământului; cred în Brahma și Shiva și aducându-le jertfe, acești oameni, cu milioane

de dumnezei în viața lor, se închină demonilor. Penticostalii nu se închină la chipuri cioplite, sculptate sau picturi, ci se închină doar lui Dumnezeu. „Sunt rușinați, toți cei ce slujesc icoanelor și care se fălesc cu idoli...” (Psalmul 97:7). Tot în acest psalm (v. 10), Dumnezeu îi dă voie omului să urască răul, iar închinarea la idoli este un rău (Exodul 20:4), care produce multă pagubă, risipește timpul oamenilor și le dă nădejdi false.

În lume bântuie o puzderie de duhuri necurate și în spatele fiecărui idol, la care se închină oamenii, este un duh necurat. Am văzut și auzit că multe duhuri necurate când sunt obligate să vorbească sub autoritatea omului lui Dumnezeu se prezintă ca fiind soț spiritual al acelei persoane. Într-un astfel de caz, duhul necurat este în competiție și luptă împotriva soțului pământesc. Când astfel de duhuri sunt puse să răspundă în Numele lui Isus Hristos, de obicei, se laudă cum au distrus viața, căsnicia, familia sau afacerile persoanei în care locuiește. Chinurile la care îi supun demonii pe mulți din aceia pe care-i cucerește sunt foarte diverse.

De exemplu, în unii se manifestă, mai ascuns, prin lucruri ca de exemplu: mâni producătoare de pagube, lăcomie, curvie, pe când pe alții demonii îi pune să mănânce pământ sau carne putredă, să umble uneori goi prin cimitire și chiar să comită crime. Unii sunt atrași spre ocult din dorința după putere, unii au contracte pentru bani, cum am auzit despre unii cântăreți faimoși din

lumea rock and roll, dar fără excepție fiecare dintre aceștia, fără intervenția miraculoasă de salvare a lui Dumnezeu, se îndreaptă spre iad. „Și nu luați DELOC parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai de grabă osândiți-le“ (Efeseni 5:11). Sub autoritatea unui om al lui Dumnezeu, un duh necurat, înainte de a fi scos afară într-o biserică din Africa, a fost întrebat cum a intrat în acea tânără și duhul a spus că prin muzica pe care a ascultat-o, de aceea, să avem grijă ce muzică ascultăm, pentru că ea ori este spre slava lui Dumnezeu ori spre slava celui alt stăpân. Nu este de joacă cu puterea întunericului, chiar dacă atunci când este prezentată se pare că oferă ceva bun.

Când leul îți arată colții nu înseamnă că îți zâmbește. La fel este și atunci când întunericul se pare că-ți oferă ceva avantaj, ca de exemplu atunci când cineva îți citește viața în palmă, cafea sau într-o sferă de cristal, ceea ce face, de fapt, este că îți așază lațul în jurul sufletului. Un suflet mântuit, plin de Duhul Sfânt, este un om al lui Dumnezeu care trăiește în ascultare de El, fiind într-o relație de prietenie cu Domnul și se ferește de astfel de practici (Psalmul 25:14). Un astfel de suflet poartă în el și cu el mesajul de împăcare a lui Dumnezeu pentru orice suflet care se află în nevoie de a primi mântuirea. El rămâne necompromis și nu se înalță pe el din dorința de slavă deșartă, ci-L înalță pe Domnul Isus în viața lui. Un om mântuit, plin de Duhul Sfânt, este un om cu pasiune

pentru Domnul, care știe că are misiunea de a lumina în fiecare zi.

Confruntarea puterii întunericului cu Lumina apare foarte clar în Noul Testament. Astfel, îl găsim pe Elima, vrăjitorul sau prorocul mincinos, care căuta să-i abată pe aceia care aderau la creștinism în urma propovăduirii Evangheliei (Fapte 13:6-11). Apostolul Pavel l-a înfruntat, și la cuvântul lui vrăjitorul a rămas orb. Oamenii de atunci se luptau nu doar după bogăție, ci și după afirmare, ca și astăzi. Uneori această dorință îi duce pe oameni în împărăția întunericului. Satana nu este mulțumit niciodată cu câte suflete atrage spre iad. Nu văd de ce noi am fi mulțumiți vreodată cu câtă putere, pe care o avem din Duhul Sfânt, folosim spre binele Împărăției cerurilor. În ideea că vor fi ca Dumnezeu, Satana a înșelat primii oameni, dar scopul lui a fost și este acela de a-i aduce închinare lui.

Omul care vrea putere și afirmare uneori o caută în lumea ocultului și plătește pentru aceasta cu sufletul lui dacă nu caută salvare la Dumnezeu. Se pare că zonele cele mai subjugate de puterea întunericului sunt India și Africa. De aceea, acolo se poate vedea cea mai mare sărăcie; tipic a ceea ce face Satana. Este plin pământul de mistici și chiar la 10 minute de unde locuiesc este unul, care pentru bani promite să-ți spună viitorul și cine participă la astfel de sesiuni colaborează cu întunericul, pe când adevărații slujitorii ai lui Dumnezeu, care slujesc în

sanctuar, nu iau niciodată bani de la oameni ca să le facă vreun bine (Matei 10:8). Este un semn care separă lucrătorii adevărați de cei care nu sunt.

Lucrătorii Domnului trebuie să aibă integritate spirituală, ca astfel să aibă autoritate asupra duhurilor necurate. Când au loc astfel de eliberări ne bucurăm, dar Domnul Isus spune că trebuie să ne bucurăm mai degrabă că numele noastre sunt scrise în Cartea Vieții (Luca 10:20; Filipeni 4:3). Acest fel de oameni sunt oameni ai rugăciunii și dacă este de preț să fii un bun vestitor al Evangheliei, a ști să te rogi cu putere ca să ai rezultate este și mai de preț (Iacov 5:16).

În lume și deasupra pământului bântuie milioane de duhuri. Ele pot intra, unul sau zece mii chiar, acolo unde găsec prilejul. Aproape toate ritualurile secrete ale lumii demonice au ramificații în păcate sexuale și sânge. Când o persoană, care nu are în ea Duhul Domnului, se joacă și încearcă, poate din curiozitate, ușa ocultului, cum ar fi jocul „Ouija board” în care cu ajutorul literelor se formează cuvinte pentru un duh necurat, poate ajunge posedată, ca apoi să continue cu lucruri tot mai grave.

Mulți cred că pot lua ceva de pe teigheaua diavolului doar ca să încerce, așa cum sunt aceia care se uită la filme pornografice, fără să știe că acel interes lăuntric nestăpânit dinăuntru lui este ușă deschisă pentru duhurile necurate. Aceste duhuri necurate nu se lasă invitate prea mult, pentru că și ele sunt în competiție unele

cu altele ca să producă nimicire și dezastru în ascultare de stăpânul lor Satana. Astfel de oameni, care vor doar să se joace puțin cu marfa Satanei cred că-l pot fura pe acela care a avut îndrăzneala să-L ispitească chiar și pe Fiul lui Dumnezeu.

Nu este nevoie să deschizi ușa unui „doctor vrăjitor” din Brazilia sau Africa, pentru că lăcomia, curvia, invidia, ura și alte duhuri, ca și acestea, asociate cu aceste păcate stau la pândă, așteptând oportunitatea de a cuceri. Nu-i nevoie să participi la un dans al vrăjitorilor africani, care dansează după ritualuri satanice, ci este destul să te uiți la o revistă pornografică și să poftesci să fii expus duhurilor necurate. De multe ori, mai ales în Brazilia se vede aceasta, duhurile necurate se maschează sub nume religioase de sfinți. Pentru a avea mai multă putere și vrăjitorii postesc uneori și aduc jertfe, pentru că sunt nivele de putere între demoni și între vrăjitori. Dumnezeu a condamnat întotdeauna aceste practici și i-a spus poporului Israel, în vechime, să stârpească acest fel de necurății din țară. „Dacă vi se va zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc», răspundeți: «Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii»” (Isaia 8:19).

În Africa, mulți oameni care lucrează cu puterea întunericului caută să se angajeze la biserici, pentru că uimesc oamenii cu puterea și cunoștința lor. Oamenii

caută ajutor la vrăjitori ca să aibă control sau putere, să scape de anumite probleme, să scape de nesiguranța vieții și de realitatea ei, de aceea, bisericile trebuie să-și facă datoria de a evangheliza, pentru ca oamenii să afle că este scapare la Dumnezeu. Dacă o persoană care vizitează o biserică și știe câteva versete nu înseamnă că este un om al lui Dumnezeu (Matei 7:16, 20). Când un credincios îndrăznește să se folosească de armele întunericului și se joacă cu păcatul, compromițând relația de prietenie cu Dumnezeu, Satana îl fură de mărturia a ceea ce a făcut Domnul Isus în viața lui; îl fură de puterea spirituală împreună cu bucuria, prosperitatea și uneori chiar și de sănătate.

Când vrei să schimbi viețile oamenilor, îndreptându-le spre veșnicie, calea care duce la cer este așa de îngustă încât uneori cu mare atenție pot face doar un singur pas, ca apoi următorul pas să reușească cu greu să-l faci. Nevegherea duce la compromis și, apoi, nu după mult timp un astfel de suflet ajunge pe calea cea largă. „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită (1 Petru 5:8).

În orașul unde am locuit prima dată în America am auzit despre o femeie care spunea că a fost creștină și că duhurile vin la ea noaptea și o satisfac sexual și toate acestea nu se petreceau în vis. Dacă cineva are mereu vise despre astfel de experiențe sexuale este necesar să

ceară eliberare. Unii, care fac parte din nivelele superioare ale puterii întunericului, practică transmigația, ieșind spiritual din trup, ducându-se în diferite locuri, apoi reîntorcându-se din nou în trup. Un astfel de om, care avea puteri deosebite, fără să aibă rival în acel oraș din partea vreunui om sau oficial al guvernului s-a decis să ceară moartea unui om. Pentru că era așa de sus în ierarhia întunericului a chemat duhuri pe care le-a trimis să facă fapta mârșavă, însă acestea s-au reîntors spunând că nu au putut face nimic. Atunci acel om a chemat duhuri mai puternice, însă rezultatul a fost același.

Apoi, practicând transmigația, a ieșit din trup și s-a dus el să facă acea faptă însă când a ajuns la acel om, în lumea spirituală, a văzut că era păzit de doi îngeri puternici și un foc era în jurul lui, de aceea, nu s-a putut apropia de el. Atunci și-a dat seama că nu el este cel mai puternic în acel oraș și că există o putere și mai mare decât cea pe care a primit-o el direct de la Satana. A început să studieze, pentru a descoperi ce putere era aceea care-l păzea pe acel credincios, și căutând a găsit calea mântuirii. A fost eliberat de duhurile necurate și a ajuns să fie un foarte eficient vestitor al Evangheliei.

Scăparea de toate aceste duhuri și ocrotirea de toate aceste stări opresante ale întunericului este Isus Hristos, care cu sângele Lui protejează sufletele noastre; ne apără de ceea ce noi nu vedem cu ochii de carne. Arma creștinului folosită pentru a vrea și a vedea minuni de vinde-

care și eliberare este credința, care lucrează după principiile Scripturii. Credința înseamnă să crezi și să acționezi pe baza spuselor lui Dumnezeu și fără de acestea nu poate avea loc o slobozire a robilor prinși de cel viclean. Este absolut necesar să nu putem fi învinuiți de păcatul nemărturisit și neiertat; să fim plini de Duhul Sfânt și modul în care apostolul Pavel spune aceasta sună ca o poruncă la imperativ: „Fiți plini de Duh!” (Efeseni 5:18) Când ești la război, față în față cu inamicul, nu spui: „Stai să chem sergentul!”, ci trebuie să fii gata să te aperi singur, de aceea, fiecare creștin trebuie să știe să se apere de puterea întunericului folosind ceea ce Dumnezeu i-a pus la îndemână ca arme de apărare: Cuvântul lui Dumnezeu și sângele Domnului Isus (Apocalipsa 12:11).

Un creștin nu are nevoie să consulte astrologia ca să afle ce fel de zi o să aibă, deoarece pentru el toate zilele sunt bune. Avem o sursă care ne spune viitorul și aceasta este Biblia. Când trăiești prin credință și te ții de mâna Domnului nu ai nevoie de altă sursă. „Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri” (Coloseni 2:10). Satana își conduce împărăția temporară prin teroare, dar Domnul Isus o conduce pe a Lui prin dragoste. Când hrănești credința flămânzești necredința și invers. Lasă necredința să moară. „În Tine, Dumnezeule, mă încred: să nu fiu dat de rușine, ca să nu se bucure vrăjmașii mei de mine” (Psalmul 25:2). Încrederea deplină în ceea ce a spus Dumnezeu face sufletul

credincios să sară la acțiune, pe când frica stă și analizează la nesfârșit. Dumnezeu vrea să ne aducă în punctul unde spunem Amin la tot ce spune El, face El și cere El. Domnul Isus S-a întrupat ca să ducă la îndeplinire planul de salvare a omului (1 Ioan 3:8), pentru că lumea zace în cel rău (1 Ioan 5:19), dar majoritatea oamenilor nu știu și dacă le spui nu vor să creadă până în momentul când va fi prea târziu, pentru că fără de Isus Hristos ca Mântuitor sunt în pericol de a ajunge în iad.

Dumnezeu caută și astăzi ispravnici buni, având gânduri bune, cuvinte și fapte după voia Lui, pe care să-i înzestreze cu putere pentru a face lucrările Lui. Există viață din belșug în realitatea lumii spirituale, când credința ancorată solid în nevăzutul Dumnezeu cheamă puterea Domnului la lucru. Nu doar vorbirea în limbi și prorociile, ci și vedeniile și visele sunt parte din limba vorbită de Duhul Sfânt. Este posibil să crești în putere și să vezi vindecări, eliberări și chiar învieri, pentru că Domnul a spus: „Vindecăți pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8).

Lui Satana îi convine să trăim după legile Vechiului Testament, adică fără puterea Duhului Sfânt în noi, pentru că atunci știe că nu prezentăm un pericol pentru împărăția lui. Lui Satana îi convine să vadă lumea pierzându-și timpul în biserici idolatre, unde adevărul Scripturii este compromis și sabiei Cuvântului lui

Dumnezeu i s-a luat tăișul, pentru ca omul să nu ajungă la pocăința adevărată și nașterea din nou. Din nefericire, așa cum porumbelul trimis de Noe s-a întors înapoi la el, pentru că nu a avut unde să stea din cauza apelor (Genesa 8:9), și Duhul Sfânt se întoarce din dreptul multor creștini, pentru că tolerând păcatul, inima lor este nepotrivită pentru a locui Duhul Sfânt în ea.

Fiecare dintre noi trebuie să ne cercetăm mereu (2 Corinteni 13:5), să vedem dacă inima și viața trăită de noi este prielnică pentru ca Duhul Sfânt să locuiască în noi. Este un lucru teribil de rău să fii mai faimos în ochii oamenilor decât în ochii Domnului. Ocupația vrăjmașului cu privire la cei credincioși este de a-i provoca să păcătuiască, pentru că altfel nu are nicio putere asupra lor (1 Petru 1:5; Efeseni 4:27). Păcatul crează ceva asemănător cu „zonele moarte” de la telefonul celular, unde nu este semnal (Isaia 59:2). Degeaba stai în acea zonă sau în acea situație, pentru că dacă alegi să trăiești în păcat cerul îți este închis. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” (Psalmul 66:18).

Este foarte important să știm că aceia care nu sunt copii ai lui Dumnezeu, aceia care spun că sunt credincioși dar trăiesc în păcat, nu au voie să se roage cu scopul de a porunci duhurilor necurate să iasă, ca să nu pățească ce au pățit fiii preotului Sceva. Duhurile acelea care au intrat în dialog cu ei îi cunoșteau pe lucrătorii lui Dumnezeu, dar pe ei nu i-a recunoscut ca fiind împuter-

niciți de Dumnezeu să li se opună (Fapte 19:13-16). Se cere o viață sfântă, post, rugăciune, credință și chiar îndrăzneală sfântă ca să poți avea succes împotriva duhurilor necurate, pentru că numai Lumina poate scoate afară întunericul (Matei 12:24, 25). Totuși, Domnul Isus a spus că vor fi și din aceia care au scos demoni și totuși nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, pentru că au săvârșit și fărădelegi sau nu au rămas credincioși până la capăt (Matei 7:22, 23).

Toți pot fi agenți, dar a cărei Împărății? Una este a Luminii și neprihănirii, cealaltă este a întunericului și a fărădelegii. Biserica lui Dumnezeu trebuie să fie plină de puterea Duhului Sfânt ca să biruiască în lupta cu întunericul, și Domnul Isus a pus că Biserica Lui nu va fi biruită. „Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și Porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18). Biserica Lui va birui, dar sunt multe, așa zis, biserici care nu sunt ale Lui, pentru că Satana pregătește o biserică falsă, care sub înșelăciunea ecumenismului să domine peste omenire. Sub pretextul că se caută pacea, oameni folosiți de puterea întunericului lucrează în prezent spre a uni religiile, încât toți dumnezeii și idoli să fie puși la un loc cu Dumnezeul care a creat cerurile și pământul și Și-a dat singurul Fiul la moarte pentru ca omul să poată fi salvat.

Un om al lui Dumnezeu, proroc, a fost invitat la o biserică liberală, din Anglia. Când a ajuns în parcare a

avut timp să se mai roage și L-a întrebat pe Domnul ce fel de biserică este și ce vrea EL să le spună. Domnul i-a răspuns că nu a fost acolo niciodată. Trăim în dispensația harului, spun teologii, trăim în plinătatea promisiunilor lui Dumnezeu, de aceea, trebuie să ne punem întrebări de felul acesta: „Câtă putere a putut Dumnezeu să-mi încredințeze, adică să pună în contul meu?”

Când vezi și simți „rugul aprins” în sufletul tău, îndreaptă-l spre o țintă care are nevoie de atingerea lui Dumnezeu. Nu noi suntem ploaia, ci noi suntem ca niște stropitoare din care și prin care poate curge apa binecuvântărilor de sus. Noi doar ducem cecul promisiunilor lui Dumnezeu, dar cel care-l semnează este El. Din cauza neputinței și a necredinței avem tendința să împingem tot ce-i bun spiritual spre viitor, sperând că vor veni vremuri bune în această privință. Însă, dacă El transferă putere în contul tău poți vedea astăzi minunile lui Dumnezeu. Sufletele care se bucură de un astfel de succes fac ceea ce sufletele fără de succes nu fac; sunt suflete care devin o extensie a Mâinilor Lui.

Cât din puterea Duhului Sfânt poți ca să primești? Cât păstrezi cu o gelozie și frică sfântă? Primești doar cât te duc picioarele credinței. Suntem chemați nu așa de mult la a face parte dintr-o denominațiune, ca de exemplu a pentecostalilor din care fac parte și eu, ci suntem chemați la a fi parte din Împărăția lui Dumnezeu, la a fi Biserica, Mireasa Domnului Isus; la a fi trimiși împuter-

niciți ai lui Dumnezeu pentru lumea care zace în cel rău. Felul de rugăciune rostit acasă sau în biserici este un semn clar a câtă foame este în noi după mai mult din Duhul Sfânt. Dacă ești mulțumit sau chiar nu te interesează aceasta, rugăciunea probabil că este o rutină și poate chiar și o plictiseală.

Mulți tineri spun că biserica este plictisitoare pentru ei, fiindcă a vorbi despre un Hristos crucificat nu prezintă niciun interes pentru ei și nici nu este „fan” (distractiv) pentru ei, dar când ajung chinuți de duhurile viciilor scârboase sau chiar în iad, nici acolo nu este „fan” (distractiv) pentru ei. Mulți dintre cei care se predau Domnului Isus la serviciile de evanghelizare, nu după mult timp nu mai umblă cu Isus, pentru că Evanghelia nu se mai predică ca la început. Vestirea Evangheliei mai întâi trebuie să convingă un suflet că este păcătos și în mare nevoie de iertarea lui Dumnezeu și nu doar să-L primească pe Domnul Isus ca să mai adauge ceva la viața lor; ceva despre care li se spune că nu îi costă nimic.

Domnul Isus a oferit apa vieții samaritencii, dar mai întâi i-a arătat că este o femeie care a călcat Legea lui Dumnezeu atunci când a preacurvit. Tânărului bogat, dornic de a moșteni viața veșnică, i s-a dovedit mai întâi că a călcat Legea lui Dumnezeu, fiindcă a călcat prima poruncă, deoarece avea ca dumnezeu averea. Cine vrea să fie deschis lucrării și puterii Duhului Sfânt în viața lui trebuie să fie gata să spună: „Doamne, vreau ca Duhul

Sfânt să facă tot ce vrei Tu în viața mea”; fără condiții și situații de îngăduință pentru firea pământească. Atunci lucrurile importante Lui devin importante și ție și nu te plictisești și nu duci lipsă de ocupație, pentru că este suficient lucru în via Domnului. Cred că „mâine” este un cuvânt favorit al vrăjmașului și amânarea îi face pe mulți credincioși să trăiască vieți lipsite de putere, pentru că planul de a-L căuta pe Dumnezeu este mereu împins spre viitor. Multe biserici nu vor să-i nemulțumească pe unii enoriași și astfel că nu se predică despre păcat sau nu cer manifestarea Duhului Sfânt în biserică, așa că nu cer lucruri pe care Dumnezeu a rânduit să le avem în această vreme.

Maria, mama Domnului Isus, a avut curajul să ceară chiar și lucruri care nu erau pentru acea zi. A cerut o minune și cu toate că Domnul Isus i-a spus că încă nu i-a venit vremea, i-a dat ceea ce a cerut (Ioan 2:1-10). Teologia că Isus vindecă și astăzi are nevoie de cineva care este gata să-și asume un risc. El vindecă și astăzi nu pentru că noi suntem buni, ci pentru că El este bun. Eu personal am cerut mila și vindecarea Domnului peste mulți bolnavi și unii s-au vindecat, iar alții nu s-au vindecat. Nu trebuie să ne mulțumim cu teorii și concepții biblice, ci trebuie să îndrăznim și să cerem vindecare și eliberare unde este nevoie.

Prorocul Ilie a fost trimis la Sarepta, unde a făcut, în casa unei văduve, o minune. Se poate că în acel timp, în

Israel, nu se afla nimeni care să-L onoreze pe Dumnezeu prin a crede că El poate înmulți hrana, așa cum s-a întâmplat în cazul acelei văduve (1 Împărați 17:9; Luca 4:26). Oare avem noi o credință care să-L onoreze pe Dumnezeu încât să facă minuni și în viața bisericii pe care o frecventăm? Domnul Isus a fost provocat într-un mod plăcut de credința mare a acelor care L-au rugat ceva, așa cum a fost în cazul femeii siro-feniciană și a sutașului care a cerut vindecarea robului său.

Dacă întunericul nu are cu ce să te acuze și ești acoperit de protecția sângelui lui Isus Hristos, ai tu îndrăzneala să crezi și să te rogi pentru bolnavi sau să ceri eliberarea unui suflet? Dacă nu, probabil că nu ar trebui să te numești pentecostal, care crede toată Scriptura, ci ar trebui să te numești altfel. Nu poți să vezi minuni până când nu ieși din necredință, dar când experimentezi minuni viața ta se schimbă. Poți să vezi minuni atunci când Isus Hristos este centrul de influență a tot ce faci și ce nu faci, pentru că ai acces la lumea spirituală nelimitată a lui Dumnezeu, care poate hrăni și astăzi mulțimi de oameni cu puțină mâncare.

Când începi să vezi minuni, care sunt o revelație a naturii lui Dumnezeu, inima ți se ancorează solid în lumea spirituală care vine; în Împărăția lui Dumnezeu. Fără de Duhul Sfânt nu ai cum să te închini Domnului în duh și adevăr, dar când faci aceasta cu adevărat înseamnă că nimic nu-i ascuns, ci tot ce compune ființa ta este

deschis înaintea lui Dumnezeu. David a omorât leul și ursul când era singur, ca apoi Dumnezeu să-l lase să-L omoare pe Goliat în public. Când în viața ta personală și chiar secretă, uneori, omori înaintea lui Dumnezeu lucrurile care-ți secătuiesc puterea spirituală se poate ca Dumnezeu să te lase să biruiști puterea întunericului în public. Multe biserici folosesc în titlul numelor lor termenul „full gospel”, adică o „Evanghelie întreagă”, dar nu poți vesti o Evanghelie întreagă fără „Cuvânt” și minuni.

Dacă nu ai dorința de a-L vedea pe Dumnezeu la lucru, făcând minuni, înseamnă că deja ai o inimă împietrită care s-a resemnat doar la ce pot vedea ochii aceștia. Doar o astfel de viață de biruință poate fi numită o viață trăită din belșug (Ioan 10:10). Dimensiunea spirituală, invizibilă, nu este temporară, ci veșnică; este aceeași lume din care a apărut carul cu caii de foc la ridicarea lui Ilie la cer. Dumnezeu nu lucrează după manualele din școli, ci după Scriptură. Când El este mulțumit de ce vede în viața și chiar în dorințele noastre, El se prezintă. Voia Lui pentru tine, ca și copil al Lui, este victorie, începând nu cu minuni, ci cu victorie asupra păcatului. Succesul ca vestitor nu constă, în primul rând, în cât de bun orator ești, ci constă în integritatea caracterului tău; faci ce spui, ești ce spui că ești, ești același și acasă și în biserică.

Dacă vrem să fim folosiți de Dumnezeu trebuie să fim, în primul rând, cu atenția îndreptată pe ce face El și

nu pe ce nu alege să facă din ceea ce I-am cerut; trebuie să acceptăm și să cerem în rugăciuni sincere ca voia noastră să fie biruită de voia lui Dumnezeu. „...Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine” (Iacov 4:5). Dacă nu vrei o viață în care lucrurile să aibă loc la întâmplare, ci vrei o viață care urmează cu precizie planul lui Dumnezeu, trebuie să fii sigur că în tine locuiește Duhul lui Dumnezeu. Trebuie să știi că ceea ce Dumnezeu a făcut la Cincizecime a făcut și pentru tine (Ioel 2:28, Fapte 2:17-18).

Credința urmează cunoștința, de aceea, ca să ai credință trebuie să cunoști Cuvântul Scripturii și să înveți de la aceia în a căror viață Dumnezeu a făcut minuni. Uneori trebuie să îndrăznim să ne rugăm chiar dincolo de credința noastră, bazându-ne pe bunătatea lui Dumnezeu. Poți să faci aceasta când evaluezi nu credința ta, ci ascultarea și dragostea ta. Ceea ce-I cerem noi, El are întotdeauna pregătit și nu trebuie să trimită altundeva după acel lucru. Există lucruri pe care le descoperi prin instrucțiuni și sunt lucruri pe care le descoperi prin îndrăzneală sfântă, însă niciodată să nu pui sub semnul întrebării bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu.

Când inima nu ne osândește avem îndrăzneală să ne rugăm pentru bolnavi (1 Ioan 3:21-22), știind că atunci când se vindecă nu este meritul nostru, și dacă nu se vindecă nu este vina noastră, ci doar voia Lui este alta decât ceea ce vrem noi. După cum hotărârea de a asculta de

Duhul Sfânt atrage dragostea și credința noastră pentru cel bolnav, contribuind la vindecarea lui. Dumnezeu are de lucru, dar lucrătorii sunt puțini (Luca 10:2). Da, sunt mulți cei care au dorința de a avea putere de vindecare și de a face minuni, însă fără să devină vas calificat pentru o astfel de slujbă de către Dumnezeu.

Mulți au dorințe de slavă deșartă, de a face minuni și chiar de îmbogățire de pe urma Evangheliei, cum vedem în multe cazuri astăzi în lume, dar nu mulți au inimă care plânge pentru cei nemântuiți, pentru cei care suferă și au nevoie de atingerea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este Acela care ne scoate dintr-o închinare mecanică, de ritual, și dintr-o obișnuință searbădă, dar trebuie să ne dorim prezența Lui mai mult ca orice. Dacă ai fi undeva în pustie, însetat de mult timp, fără ajutor, cum ai dori apa proaspătă? Ai dori-o mai mult ca orice. Dacă Îl vei dori pe Dumnezeu în viața ta mai mult decât orice, ai să vezi puterea Lui (dunamis) la lucru. Trebuie să fii gata să renunți la orice pentru ca El să poată să locuiască în tine prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este ca un izvor din care atunci când bei devii sănătos și fericit. „Ai făcut să țâșnească izvoare în pâraie, ai uscat râuri, care nu seacă” (Psalmul 74:15; Ioan 7:37-39).

Dumnezeu este Acela care, prin minunea nașterii de sus, seacă râurile viciilor și a obiceiurilor rele și chiar rușinoase (2 Corinteni 4:2), ca apoi să facă să țâșnească râuri de apă vie, așa cum a promis Domnul Isus

(Ioan 7:38). Pentru că lucrarea Duhului Sfânt este gingașă și mult imitată de vrăjmașul sufletelor noastre, prin Scriptură, Dumnezeu ne-a dat un verset pe care ar trebui să-l cunoaștem nu numai noi, pentecostalii, ci toți cei care se numesc creștini. Este versetul care, spre protecția noastră, ne face precauți; este versetul în care ni se spune să nu trecem peste „ce este scris”. „... prin noi înșine, să învățați să nu treceți peste «ce este scris»: și nici unul din voi să nu se fălească de loc cu unul împotriva celuilalt” (1 Corinteni 4:6).

Duhul Sfânt, care este Duhul Adevărului și convinge omul de păcat (Ioan 16:8), are misiunea de a ne mângâia (Ioan 14:16), de a ne călăuzi (Ioan 16:13), de a ne descoperi (Ioan 16:15) și de a ne învăța toate lucrurile (Ioan 14:26), inclusiv acela de a ne ruga. Dacă vrem să nu trecem peste ce este scris trebuie să ținem seama de modelul de rugăciune pe care ne învață Scriptura. Avem rugăciunea „Tatăl nostru” (Matei 6:9), care, de fapt, este rugăciunea ucenicilor Domnului Isus și avem rugăciunea pe care unii au numit-o rugăciunea preoțească din Ioan 17. Dacă vrem să nu trecem peste ce este scris, să nu uităm că Duhul Sfânt are misiunea de a-L proslăvi pe Isus Hristos în noi (Ioan 16:14) și, de aceea, la Dumnezeu-Tatăl, în rugăciune, mergem în Numele lui Isus Fiul Său. Domnul Isus i-a spus samaritencii la fântână și ne spune și nouă că adevărata închinare este în duh și adevăr, pentru că El, Dumnezeu, este Duh (Ioan 4:23, 24).

Apostolul Iuda ne-a scris și nouă, celor din secolul XXI: „...rugăți-vă prin Duhul Sfânt” (Iuda 20). Trăim într-o lume fizică, cu lucruri care pot fi văzute și pipăite, de aceea, când ni se spune să ne rugăm în „duh” este nevoie de multă atenție la Cuvânt, ca să înțelegem această tainică comunicare care are loc la un nivel la care nu vedem și nu pipăim. Ca să putem să-I aducem Domnului o închinare care să fie primită trebuie să ne aducem aminte că suntem o ființă alcătuită din trup, suflet și duh (1 Tesaloniceni 5:23).

Trupul fizic îl vedem în oglindă. Sufletul este mintea noastră, conștientă și subconștientă; partea subconștientă fiind și partea pe care o numim inimă, care cu dorințele ei strânse de-a lungul timpului vrea să ne conducă viața. Este partea ființei noastre pe care trebuie să o păzim (Proverbe 4:23; Matei 15:19; Marcu 7:21). Duhul este partea cea mai lăuntrică care, încă de la primii oameni, a fost părăsită de Duhul lui Dumnezeu din cauza păcatului comis, care a adus moartea. Nu ai cum să te rogi și să te închini lui Dumnezeu în duh, dacă duhul este mort și așa ne naștem toți (Efeseni 2:1; Psalmul 51:5).

Duhul omului trebuie să primească în el viața și o primește atunci când este născut din nou, când aude Cuvântului lui Dumnezeu, care este sămânța ce nu poate putrezi, care este „viu și lucrător” (Evrei 4:13). Suntem, în acest fel, botezați de Duhul Sfânt (1 Corinteni 12:13) și suntem născuți din nou din Cuvânt (1 Petru 1:23), când

Duhul Sfânt vine să locuiască în noi (Ioan 14:23). Când un suflet nemântuit aude Evanghelia, adică timpanul acelei persoane vibrând sau ochii citind, se înregistrează în mintea lui Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod intelectual. Apoi, din mintea care este luminată de Dumnezeu, dacă omul nu respinge Cuvântul, el pătrunde în duh și pune în momentul în care căința lui a fost primită de Dumnezeu ceva ce n-a fost până atunci, adică viață.

Când ne rugăm, odată ce am fost născuți de sus și în duhul nostru este viață, Duhul lui Dumnezeu, care cercetează lucrurile adânci ale lui Dumnezeu comunică cu Duhul Sfânt din noi și ne ajută să ne rugăm cu folos. „Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Romani 8:27). Duhul Sfânt, care locuiește în templul ființei noastre, poate pune pe altarul minții noastre sfințite de Dumnezeu cuvinte și cauze pentru care să ne rugăm și astfel duhul nostru să se roage lui Dumnezeu.

Rugăciunea, care în mod sigur nu poate fi oprită când se îndreaptă spre Dumnezeu prin lumea bântuită de duhuri, este rugăciunea celui care are darul vorbirii în alte limbi și se roagă într-o limbă înțeleasă doar de Dumnezeu. Tot în acest fel Duhul Sfânt, care locuiește în noi, poate pune pe altarul minții ce să spunem când ni se cere socoteală de credința noastră. „... ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela” (Matei 10:19). „În

adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:11).

El, Duhul Sfânt, aduce în inimile noastre dragostea lui Dumnezeu (Romani 5:5) fără de care am fi niște egoiști și zgârciți, cărora nu le pasă de mântuirea și de durerea nimănui. Adevărata tăiere împrejur, spune apostolul Pavel, este a acelor care-L slujesc pe Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu (Filipeni 3:3). Privind la aceste aspecte ale prezenței Duhului Sfânt în viața credinciosului ar trebui să le spunem tuturor: Căutați să fiți plini de Duhul Sfânt, faceți numai acele lucruri care nu-L întristează pe Duhul Sfânt! (Efeseni 4:30).

Așa cum am spus mai devreme, Dumnezeu nu numai că dă Duhul Sfânt, ci El dă și darurile Duhului Sfânt spre zidirea Bisericii, pentru ca cei credincioși să facă ceea ce au făcut Domnul Isus și ucenicii Lui. Fără să ajungem la extreme charismatice din râvnă, fără înțelepciune și fără a trece peste ce este scris, lucruri care produc pagubă în ogorul Domnului, ne este de folos să cunoaștem și să avem tot ce vrea Dumnezeu să avem, adică darurile Duhului Sfânt. Darurile sau „charismele” Duhului Sfânt le putem clasifica după cum lucrează sau după care este ținta lor menită de Dumnezeu. Când vorbim despre manifestarea puterii lui Dumnezeu între noi, oamenii (dunamis) de pe pământ, prin puterea Duhului Sfânt vorbim despre darurile lui Dumnezeu pentru Biserică, care lucrează într-un mod specific, printr-o persoană prin harul lui Dumnezeu.

Când cineva proorocește de exemplu, dacă lucrarea este autentică, înseamnă că are harul (charisma) de a proroci, dar darul (dorea) este, de fapt, al Bisericii (Romani 12:6). Viața veșnică este darul (dorea) lui

Dumnezeu (Romani 6:23). Duhul Sfânt care locuiește în cel răscumpărat este darul lui Dumnezeu (Fapte 2:38), dar darurile nu sunt ale unui individ, ci ele sunt ale Bisericii.

Darul lui Dumnezeu îl ajută pe cel credincios să îndeplinească chemarea pentru care l-a echipat Dumnezeu să slujească Trupului, adică Bisericii. Nu este bine să facem un șablon și să spunem că Duhul Sfânt lucrează numai într-un singur mod, dar putem spune că El lucrează întotdeauna în virtutea faptului că a găsit un vas sfințit de Dumnezeu și, de asemenea, El nu trece niciodată peste Cuvântul scris. Este un singur botez, dar sunt multe, multe reumpleri cu Duhul Sfânt în viața credinciosului. Harul felurit al lui Dumnezeu (1 Petru 4:10) poate alege modul în care să lucreze, după cum Domnul Isus a vindecat orbii în trei moduri diferite. Cei din casa lui Corneliu (Fapte 10) au auzit Cuvântul vestit de apostolul Petru, au fost născuți din nou atunci când Cuvântul le-a străpuns inima, au fost umpluți cu puterea Duhului Sfânt, apoi au fost botezați în apă. Însă, credincioșii din Samaria (Fapte 8:14-17) au auzit Cuvântul, au fost născuți din nou, au primit botezul în apă și după aceea au primit umplerea cu Duhul Sfânt.

Există o ordine diferită în cele două cazuri și nu putem spune că El lucrează numai cum știm sau am văzut noi. Majoritatea credincioșilor care cer umplerea cu Duhul Sfânt o primesc la rugăciuni de stăruință și se

pregătesc cu zile de post înainte de aceasta, dar nu înseamnă că altfel nu se poate. O soră mătura prin casa rugându-se Domnului să-i curețe inima. În timp ce mătura gunoiul afară a simțit prezența Duhului Sfânt și s-a aflat că vorbește într-o limbă necunoscută. Lester Sumrall, cel despre care am vorbit mai devreme că a condus eliberarea fetei demonizate din Manila, a mărturisit, și mărturia lui este pe internet, că era în pat și se ruga când ceva i-a atins picioarele și a venit prin trup până la gura lui, ca apoi să se roage în alte limbi.

O soră din orașul în care locuiesc eu s-a rugat înainte de a merge la serviciu, iar rugăciunea ei s-a transformat într-o vorbire în altă limbă. Soția mea, la vârsta de 12 ani, s-a rugat înainte de a mânca, ca să poată pleca la școală, și a fost umplută cu Duhul Sfânt. N-a uitat acea zi, pentru că nu a mai putut să vorbească românește pentru un timp. Manifestarea Darurilor Duhului Sfânt echipează Biserica, produce unitate și întărește Biserica lui Dumnezeu, de aceea, nu trebuie să ne mirăm că întunericul se luptă să o discrediteze cu lucrări false și proroci mincinoși. Duhul Sfânt pregătește Mireasa Domnului pentru marea întâlnire, când toată Biserica lui Dumnezeu, cea de pe pământ și cea din cer, va fi împreună. Răpirea bisericii (1 Tesaloniceni 4:17) va separa Biserica vizibilă a celor care se folosesc de numele de creștini de Biserica invizibilă a celor care au fost născuți din nou și trăiesc pentru Dumnezeu, cârmuiți de Duhul Sfânt.

Răpirea îi va separa pe cei religioși de cei care sunt duhovnicești, pentru că duhul lor este viu și Duhul Sfânt locuiește în ei. Darurile duse de Eliazar pentru Rebeca au dovedit că el rostește cuvinte adevărate. La fel face și Duhul Sfânt cu Biserica Domnului, pentru că o sfințește și lucrează în mijlocul ei prin darurile Duhului Sfânt (Marcu 16:16, 17). Cine a văzut și a crezut manifestarea darurilor Duhului Sfânt a început să cunoască despre cum vor fi lucrurile în Împărăția lui Dumnezeu și poate avea o încredere de nezgduit în ceea ce spune Dumnezeu.

Ar fi ideal ca toate darurile amintite de apostolul Pavel să fie în fiecare biserică (1 Corinteni 12:1-11), dar în multe dintre ele nici nu sunt tolerate. Dumnezeu dă daruri spre folosul Biserici și nu spre folosul unui singur individ, pentru scopuri personale, de aceea, cei care motivați de dorința de slavă deșartă le cer nu le primesc. Unii nu le primesc pentru că nu ar fi în stare să ducă o astfel de povară binecuvântată. Alții nu le primesc pentru că ar fi pentru ei un motiv de mândrie spirituală, care i-ar doborî. Pentru că lipsește lucrarea Duhului Sfânt, multe biserici pot fi asemănate cu un scaun cu care te poți legăna în sus și în jos, dar nu înaintează, deși există mișcare. Dumnezeu așteaptă în dreptul atâtor creștin și biserici să vadă maturitate spirituală în vorbe și fapte, dar fără foame după ce are Dumnezeu să dea și fără de Duhul Sfânt aceasta nu se întâmplă. De obicei, bisericile au focul înăuntru, dar câmpul de luptă este afară și este

mai mare ca oricând. Când oamenii lui Dumnezeu care ar trebui să aducă suflete din întuneric la lumină sunt legați de grijurile vieții, în biserică tot programul este o rutină, pe care toată lumea îl știe pe dinafară. „...Eu sunt Domnul care te vindecă!” (Exodul 15:26). Cine crede acest verset în biserică pe care o frecventează își asumă un risc în a cere vindecare?

Minunea nu este folclor creștin, ci este credința în acțiune. Când vezi un scaun bun și te gândești să te așezi pe el, câtă credință ai? Ai încredere deplină și nici nu te gândește că nu te va ține. Credința în ceea ce a spus Dumnezeu lucrează într-un mod asemănător. Cum sună credința când vorbește? „«Doamne», a răspuns sutașul, «nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit»” (Matei 8:8). Credința este de multe ori un act spontan atunci când te încrezi în ceea ce a spus Dumnezeu. Credința este principiul după care are efect Cuvântul în viața noastră, iar pentru a cunoaște Cuvântul trebuie să ne petrecem timp cu el. După ce citești ziarul se poate să te simți mai murdar decât atunci când ai început să-l citești. După ce citești Cuvântul lui Dumnezeu te simți mai curat decât ai fost înainte de a-l citi.

Credința mare, care vede minuni, este produs a unor biruințe în lupte mari. Biruințele mari nu pot avea loc decât prin lupte mari. Dacă vrei să vezi Mâna Lui la lucru trebuie să te rogi așa încât rugăciunile să ajungă în

Cer, să înaintezi înaintea scaunului harului prin credință, pentru că acolo sunt răspunsuri la toate situațiile. Credința în ceea ce a spus Dumnezeu este singura cale pentru a primi ce are Dumnezeu. Credința naturală este hrănită de noi, dar cea supranaturală vine de la Dumnezeu, atunci când ne apropiem de El. Când ești plin de credință și de Duhul Sfânt, atunci când te lovește cineva din tine curge numai Isus. Dacă vrem și-I cerem, El ne botează cu Duhul Sfânt nu doar ca să vorbim în limbi, ci ca să avem putere să vestim îndurarea Lui prin inspirația Duhului Sfânt ca cei apăsăți de vrăjmaș să fie eliberați.

Un om al lui Dumnezeu L-a întrebat ce-i place mai mult din viața lui, și răspunsul, în cazul lui, a fost închinarea și proslăvirea sinceră prin cântare, de aceea, să avem grijă să nu ne jelim înaintea Domnului mai mult decât Îi aducem cinste și laudă. O pasăre găsește o rămă și-L laudă pe Dumnezeu, dar noi? „Doamne! Dă-ne dorințe care îți plac Ție!” Suntem chemați la a-L pune pe Domnul Isus pe primul loc în tot ce facem. Acest lucru nu numai că este dificil pentru mulți, dar este și motivul pentru care nu vedem minunile pe care am vrea să le vedem. Nu suntem chemați la o viață de risipă și lux, ci la una de modestie și prudență, pentru că investiția noastră este în cer și nu pe pământ. Dumnezeu ne iubeste pe toți, dar plăcuți Îi sunt aceia care-L ascultă. Odată ce am înțeles că noi trăim într-o lume fizică, firească, dar suntem înconjurați de o lume spirituală, care într-o zi va

înghiți această lume, trebuie să știm ce forțe sunt la lucru și rugăciunile noastre trebuie să reflecte aceasta.

În lumea nevăzută cu ochii de carne există o lume a duhurilor căzute, care caută să împlinească dorințele lui Satana, potrivnicul lui Dumnezeu, dar în acest spațiu de pe pământ și chiar deasupra pământului mai au acces îngerii lui Dumnezeu care, ca duhuri slujitoare, sunt trimiși în ajutorul copiilor lui Dumnezeu, așa cum putem vedea în cazul lui Daniel.

Un copil al lui Dumnezeu, chiar și în împrejurările în care lucrează zi de zi, este păzit de puterea lui Dumnezeu. Planul și dorința lui Dumnezeu este să fim conectați cu El prin puterea Duhului Sfânt, ca astfel El să lucreze în noi. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). Dacă „Dumnezeu lucrează în noi” lucruri bune, spre binele nostru și spre binele Împărăției lui Dumnezeu, vor avea loc în viața noastră lucruri care mărturisesc că Dumnezeu este cu noi și în noi. În om pot fi la lucru și puteri negative, care-l fac să aducă roade care-l duc spre moarte. „Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte” (Romani 7:5).

Fiecare om poate să zică la fel cum spune versetul de mai sus influențat de una dintre cele două surse: de puterea lui Dumnezeu sau de firea pământească, care

destul de repede se aliază cu păcatul și chiar cu întunericul. De exemplu, mânia este o putere a firii pământești care-l deconectează pe cel care nu veghează de la puterea lui Dumnezeu. Neiertarea acționează și ea ca o putere. Invidia, cârtirea, pofta care poate ocupa mintea și gândurile necontrolate și lăsate în voia lor ne pot stinge duhul, ne pot deconecta de la puterea lui Dumnezeu și împinge spre păcat. Nimeni nu este imun la aceste atacuri, dar există o soluție. „...potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință...” (Efeseni 3:16, 17). Soluția este Hristos în noi și oare cât de mare este scaunul Lui în inima noastră ? (Filipeni 4:13).

În tot ce facem suntem ca niște străji care legitimează gânduri și situații, alegând între ce zidește și ce poate dărâma și produce pagubă în templul trupului nostru. Așa cum un atlet dezvoltă mușchi puternici și cel credincios dezvoltă deprinderea de a se împotrivi săgeților arzătoare ale vrăjmașului, adică gândurilor rele ca să nu dea prilej diavolului (Efeseni 4:27). Un astfel de suflet cârmuit de Duhul știe că singur nu poate birui ispitele și planurile bine ticluite de cel viclean, dar Duhul Sfânt, dinăuntru lui, este gata în orice moment pentru a-I cere ajutorul (Matei 10:19). Sufletul credincios știe că în Evanghelie poate găsi răspunsurile pe care le caută și la vreme de nevoie cere ajutorul altor copii ai Domnului.

Cine trăiește o astfel de viață, lipit de Domnul, se poate aștepta să vadă minuni în viața lui. „Dar cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El” (1 Corinteni 6:17).

Dacă suntem înțelepți punem mare valoare pe Cuvântul lui Dumnezeu pe care Îl primim ca de la El (1 Tesaloniceni 2:13), pentru că El ne întărește credința și prin El proclamăm și punem în vigoare legile Împărăției în viața noastră. „Dumnezeu lucrează în noi” voia Lui dacă noi vrem lucrul acesta, dar mulți au mentalitatea că dacă îi place un Cuvânt îl ia pentru el, și dacă nu-i place nu îl ia ca pentru el. Să vezi minuni nu este îndeajuns, ci este nevoie să stăpânești Cuvântul, ca apoi El să te stăpânească pe tine. Israelul a văzut minuni în pustie, dar aceasta nu a fost îndeajuns, pentru că tot au cârtit și s-au dedat la idolatrie.

Un om vindecat printr-o minune, care nu duce o viață conform Evangheliei, este un om care și-a recăpătat sănătatea, dar într-o zi va merge în iad. Eu am văzut astfel de cazuri. Sufletul născut din nou, care are în el Duhul lui Dumnezeu care L-a înviat pe Isus Hristos din morți (Romani 8:11), rămâne în siguranță, umblând după lucrurile de sus și gândindu-se la ele (Coloseni 3:1). O astfel de gândire neprihănită duce la fapte neprihănite, pentru că credința fără fapte este moartă (Iacov 2:20). Am putea spune că credința fără fapte este ca o pasăre fără aripi. „Am religia cea veche, strămoșească”, cu datini și obiceiuri de demult, zic unii, dar dacă un tablou a fost

falsificat acum câteva sute de ani este tot un fals și astăzi, de aceea, este necesar să urmărim credința apostolică ca să fim feriți de a ne irosi timpul și de a ne pune sufletul la un adăpost fals. Degeaba i-ai spune unei păsări născute în colivie că există codri și râuri cu apă, pentru că ea știe doar camera și cușca în care s-a născut. Mulți s-au născut într-o astfel de temniță a religiei și nu cunosc ce înseamnă slobozenia dată de Hristos și nici nu cunosc puterea lui Dumnezeu până când nu au îndrăzneala să iasă din acea temniță.

Unul dintre numele rostite în dreptul pentecostalilor este acela de pocăit. Uneori este un cuvânt aruncat în dispreț de oamenii care trăiesc în ignoranță față de Scriptură, pentru că Acela care iartă păcatele a spus: „...Pocăiți-vă!...” (Matei 4:17). Pocăința (*peșuav* în evreiește sau *metanoia* în greacă) înseamnă schimbarea vieții din temelie; înseamnă schimbarea Stăpânului și a destinației finale. Dacă cumva ești unul dintre aceia care încă nu au avut experiența nașterii din nou și dorești să știi că ai un adăpost pentru sufletul tău în slava care vine după această viață, te îndemn din toată inima să-L cauți pe Domnul Isus în rugăciune și să-I ceri să te ierte de orice vină în meritul jertfei Lui de la Golgota. Roagă-L, conform promisiunilor Lui, să facă din tine o făptură nouă, care vrea și poate să-I slujească Lui. Dumnezeu, astăzi, oferă mântuire numai aceluia care se pocăiește (Marcu 1:15; Fapte 2:28, 3:19).

Un cuvânt puternic al Scripturii, mai rar auzit, este acela din Ioan 3:36 care spune: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea

viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“. Voința ta este suverană pentru tine, fiindcă poți să alegi să ai sau să nu ai viață veșnică și a nu avea viață din Isus Hristos înseamnă a continua să exiști acolo unde va fi Satana și îngerii lui (Apocalipsa 21:8; 20:10). Ai dreptul să alegi între Rai sau iad. Te îndemn să alegi viața (Deuteronom 30:19), să-L alegi pe Isus Hristos ca Domn și Stăpân al vieții tale, pentru ca sufletul tău să ajungă în cer mântuit.

Oamenii își irosesc viața, depunând efort ca să ajungă fericiți, și în acest fel își cheltuie timpul, banii și orice alte resurse ca să-și atingă scopul. Fericirea pentru ei fiind aceea de a avea lucrurile și situațiile dorite. Ce preț are sufletul tău pentru tine? Dacă are valoare, alege calea pocăinței ca să te bucuri de o veșnicie fericită. Prin ceea ce faci sau nu faci alegi între iad și Rai, pentru că altceva nu există decât în povestiri scornite de oameni și inspirate din fundul iadului. Iadul este un loc groaznic, despre care Domnul Isus a vorbit adesea.

Pe pământ, viermii după ce mănâncă un cadavru mor, dar viermii din iad, a spus Domnul Isus, nu mor (Marcu 9:44, 46), de aceea, te rog, nu alege să mergi acolo prin a refuza sau a amâna împăcarea ta cu Dumnezeu. Când omul moare biologic, sufletul mântuit, în care Dumnezeu a făcut „minunea dinăuntru“, merge la Domnul Isus (Filipeni 1:23; 2 Corinteni 5:6, 8), iar cel nemântuit merge într-un loc de chin (Luca 16:24). O dată mort biologic, omul nu mai face niciun târg și nu mai

poate beneficia de nicio mijlocire (Evrei 9:27). În scurgerea vremii, de la Biserica primară, „trecând peste ce este scris“, mulți preținși slujitori ai altarului, ca să profite de ignoranța și disperarea omului și sub influența puterii întunericului, au aderat la erezii nimicitoare (2 Petru 2:1), dând nădejdi false, prin a învăța oamenii că ei pot mijloci pentru sufletele celor care au murit și astfel schimbă locul unde le este sufletul.

Nu numai a vorbi cu morții, care de fapt este o vorbire cu duhuri necurate care se pretind a fi suflete plecate în veșnicie, ci și rugăciunea pentru morți sau către morți numiți sfinți este de origine demonică. „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos (1 Timotei 2:5). Cărțile apocrife, care uneori încurajează în această direcție, nu sunt autorizate și nici nu sunt considerate a fi cărți inspirate de sus. Dacă erau ar fi fost parte din canonul Scripturii alcătuite din cele 66 de cărți, pentru că atunci când aceste cărți au fost puse împreună Dumnezeu nu a fost neputincios ca să orchestreze lucrurile în așa fel încât să pună în Scriptură și din cărțile numite azi cărți apocrife.

Cele mai periculoase învățături nimicitoare sunt acelea care combină adevărul cu minciuna, dar Satana lucrează în acest fel, tocmai după cum este nevoie de puțină brânză bună în capcana pentru șoareci. Nu ajunge să ai intenții bune, să fii sincer sau să ai multă

râvnă și nu ajunge nici să ai dragoste, ci în zilele de astăzi trebuie să cunoști Cuvântul lui Dumnezeu și să ceri călăuzirea Duhului Sfânt ca să fii ferit de pagube spirituale. Cine nu are la temelia credinței lui Cuvântul Adevărului este asemănat de Domnul Isus cu un om care și-a zidit casa fără să sape adânc, fără să pună o temelie tare (Luca 6:48), așa că atunci când au venit ploile și șuvoaiele acea casă nu a rămas în picioare.

Ca să fii gata pentru plecarea în veșnicie este nevoie să cunoști Cuvântul lui Dumnezeu și să intri în deplină ascultare de El. Somnul este ca o plecare în călătorie din care nu știi sigur că ai să te întorci, așa că fii sigur că ești gata să-L întâlnești pe Dumnezeu oricând ar avea loc aceasta. Viața pe pământ nu este o destinație finală, ci doar o călătorie pe acest pământ pentru fiecare om, dar după viața trăită în trupul acesta fizic Dumnezeu ne cheamă pe fiecare la răsplătire: bună sau rea, de dorit sau de nedorit, însă oricare dintre acestea două le alege omul, alegerea este pentru veșnicie.

Moartea biologică nu înseamnă anihilare, pentru că ea este doar o virgulă și nu un punct în existența noastră, de aceea, te rog împacă-te cu Dumnezeu până nu este prea târziu. Moartea este doar o trecere de la o stare temporară la o stare permanentă a ființei noastre. Ia decizia și ea va determina cum ești: mântuit sau nemântuit. Nu este suficient să te atașezi emoțional unei credințe sau denominațiuni, ci este necesar să fii sigur că în tine este

Duhul lui Dumnezeu (Romani 8:9) ca să poți să fii parte din Biserica lui Dumnezeu, care va fi luată de pe pământ și va locui cu Dumnezeu în Noul Ierusalim.

Ferește-te de comercianții spirituali care vând moarte (Iuda 1:4), adică de învățătorii mincinoși, care propovăduiesc o cale largă, și de prorocii mincinoși, care din dorința de a fi în centrul atenției sau din dorința de a avea un câștig vorbesc de la ei (Matei 7:16, 20). Dacă citind aceste rânduri îți dai seama că în viața ta simți apăsarea unor puteri străine, începe să faci acele lucruri pe care duhurile întunericului nu le suportă. Dacă simți o astfel de apăsare din partea vrăjmașului trebuie să știi că poți să fii eliberat. Părăsind orice formă de păcat, roagă-te și studiază Scriptura, cerând meritul și puterea sângelui lui Isus Hristos peste ființa ta. Caută ajutorul oamenilor care cred că Duhul Sfânt lucrează și astăzi ca și în ziua Cincizecimii, ca de exemplu penticostalii.

Dacă ești unul dintre cei care te-ai făcut părtaș Duhului Sfânt, asigură-te că trăiești astfel încât El să poată locui în tine fără suspine, ca nu cumva asemenea unui guvernator dintr-o provincie, unde oamenii s-au răvrătit, să fie chemat înapoi la Împărat. Dacă ești un creștin născut din nou nu uita că dragostea se poate răci și transforma în indiferență; nu uita că inima omului este înșelătoare (Ieremia 17:9) Fii nelipsit de la împărtășirea cu trupul și sângele Domnului Isus, când prezente la masă sunt două realități: cea văzută și cea nevăzută.

Luptă cu întunericul din jurul tău și osândește-l, pentru că timpul a dovedit că atunci când creștinii nu luptă cu întunericul ajung să se lupte unii cu alții. Dacă Dumnezeu se retrage dintr-un loc, biserică, casă, inimă, nu rămâne nimic bun, de aceea, „... Păstrează ce ai, ca ni-meni să nu-ți ia cununa” (Apocalipsa 3:11). Avem un vrăjmaș înverșunat, care vrea să ne determine să nu ajungem în casa Tatălui Ceresc, dar păzindu-ne de păcat, folosind protecția Sângelui Domnului Isus putem să fim în siguranță.

Orice alergător profesionist încearcă să fugă cel mai tare pe ultima parte a traseului, și noi, cei care așteptăm venirea Domnului Isus care va veni ca un hoț (Apocalipsa 16:15), trebuie să veghem și să alergăm, pe calea credinței noastre mai tare ca oricând. „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea” (Evrei 12:1). Ne-am obișnuit să spunem că sunt zilele de pe urmă, că sunt zile rele, însă este nevoie de o trezire a Duhului Sfânt care să ne facă să spunem în fiecare zi: Este o zi de oportunitate pentru a-L sluji și lauda pe Domnul; este o zi de oportunitate pentru a vesti mesajul Evangheliei cuiva care nu este mântuit, este o zi în care pot să fac o faptă bună. Mărturia personală și exemplul de viață trăită ar trebui să aducă mult mai multe suflete la mântuire în această

vreme. Când este vorba de a duce altora Vestea bună ca există iertare și mântuire în Numele lui Isus Hristos nu toți avem chemarea de a fi evangheliști sau predicatori pentru a pescui cu năvodul, dar fiecare dintre noi putem pescui cu undița. Pescuitul ne învață multe lucruri legate de evanghelizarea unei persoane. Ca și la pescuit, ai nevoie de răbdare și de credință. Este necesar să mergi acolo unde trage peștele, la timpul potrivit, cu hrana potrivită și poate este chiar nevoie să pregătești locul.

Chiar dacă nu ai niciun interes pentru mântuirea oamenilor, Duhul Sfânt îți poate da o dragoste sinceră, fierbinte, chiar, pentru sufletele celor pierduți încât să le poți duce Vestea bună, și El să-i mântuie. Vrei să vezi minuni? De obicei numim o lucrare a fi o minune atunci când Dumnezeu face ceva care este o imposibilitate științifică, dar când ai o rugăciune ascultată, de fapt, deja ai văzut o minune. Când dragostea Lui este în inima ta, minunea pe care o dorești mai mult decât pe oricare altă minune este să vezi un suflet venind la mântuire.

Asigură-te că ești uns de Duhul pentru sfințire, pentru luptă, pentru Răpire și ești preocupat cu acele lucruri care înflăcărează în tine darul lui Dumnezeu (2 Timotei 1:6), pentru că fiecare are cel puțin un dar sau un talant de la Dumnezeu (Matei 25:15). Pregătindu-ți haina (Apocalipsa 19:8), fii plin de fapte bune, pentru că, deși nu suntem mântuiți prin fapte, vom fi judecați după fapte. Sabat pentru noi nu înseamnă o zi, ci înseamnă

Hristos, înseamnă a fi în odihna Lui, înseamnă a fi în Hristos, dar fii nelipsit de la casa de rugăciune ca să crești în credință (Coloseni 2:2-23).

Dacă spui că ești mântuit, știi că într-o zi fiecare din noi vom da socoteală de isprăvnicia noastră, de aceea, pune în negoț talantul pe care Stăpânul ți l-a încredințat. Prin rugăciune zilnică, caută mereu o ungere proaspătă de Sus, pentru că, în lupta ta cu duhurile întunericului, unul poate pune pe fugă o mie și doi zece mii de duhuri vrăjmașe (Deuteronom 32:3; Isaia 59:19). Fii unul dintre sufletele care sunt interesate de veșnicia sufletelor, la dispoziția lui Dumnezeu, gata să vestească, gata să ajute!

Fecioara înțeleaptă veghează în orice moment ca să fie găsită gata (Cântarea Cântărilor 3:3, 4), pe când cea nehibzuită are timp și să mai doarmă (Cântarea Cântărilor 5:26). Vor fi și din aceea care vor fi surprinși fără ulei în candelă (Matei 25:1-13), care astăzi refuză să se pregătească și nu înțeleg câtă nevoie au de Duhul Sfânt, însă când vor înțelege s-ar putea să fie prea târziu. Domnul Isus vine după o Biserică sfântă! Vine după o Biserică care-L vrea pe El mai mult ca orice! Pentru un credincios adevărat cea mai mare tragedie este pierderea nevinovăției, de aceea, trebuie să vegheze neconținut ca să nu fie înșelat de oameni răi, de Satana sau de propria lui inimă. Este mare lucru ca despre cineva să se spună că este prietenul lui Dumnezeu, așa cum a spus Iacov despre Avraam (Iacov 2:23), dar este mai mare lucru ca

Dumnezeu să te numească prietenul Lui (Isaia 41:8). Și tu poți fi prietenul lui Dumnezeu, astfel încât El să locuiască în tine prin puterea Duhului Sfânt. Motivată de credință și dragoste poți să vezi și tu minuni în viața ta.

Dacă te numești sau nu pentecostal contează mai puțin, dar ceea ce contează extrem de mult este să fii un suflet născut din nou prin credința în jertfa Domnului Isus; un credincios care este plin de Duhul Sfânt; un suflet în care a avut loc o minune înăuntrul lui. Nu te lipsi de puterea Duhului Sfânt și nu uita că viața sfântă, cu multă rugăciune, înseamnă multă putere din Duhul Sfânt. Caută ca singura ta pasiune să fie Dumnezeu și voia Lui și atunci, în ziua Domnului, nu ai să rămâi de rușine. Cere-I Domnului în fiecare zi: „Doamne, vreau mai puțin din mine și mai mult din Tine! Doamne, vreau să fiu plin de Duhul Sfânt!“.